Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 Μαρτίου 1900 Ἔτος 22ον. — Ἀριθ. 13

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 100.)

— Πῶς ; τόσον ὀλίγην ἀξίαν δίδουν εἰς τ' ἀγόρια οἱ Χονδροκέφαλοι :

— Ντὲν φέρνουνε εἰσόντημα τ' ἀγκόρια 'ςτὸ σπίτι. Κακὸ πνεῦμα στέλλει ἀγκόρια . . . ντὲν φέρνει εἰσόντημα.

— Ἀλλά, ἀνόητε τῶν ἀνοήτων, ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος ἀγανακτήσας διὰ τὰς εὐτελεῖς σκέψεις τοῦ Ζούμπου· ἂν σᾶς ἐγεννῶντο μόνον κορίτσια, πῶς θὰ ἐκάμνατε στρατόν : Πῶς θὰ ὑπερησπίζατε τὸν ἑαυτόν σας ἀπὸ τοὺς Ρινοκέρους ;

— Ντὲν ξέρω· ἀπήντησεν ὁ Ζοῦμπος, ἀδιαφορῶν διὰ τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τούτου. Ἂς ἔκουν ἄλλοι ἀγκόρια. Σὰν κάνῃ Μπα-μπᾶ ἀγκόρια, κλάψῃ, τραβήξῃ μαλλιά της ! . Καὶ Ζοῦμπο ξορκίσῃ κακὸ νταιμόνιο !

— Ἀπαράλλακτα ὅπως κάμνουν καὶ εἰς τὴν Κίναν, εἶπεν ὁ Ἔρρῖκος, διακόψας τὴν ἀνάγνωσίν του διὰ ν' ἀκούσῃ τὸν διάλογον τοῦτον. Μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι οἱ Κινέζοι καὶ οἱ Κινέζαι κλαίουν, καὶ ὀδύρονται, καὶ τραβοῦν τὰ μαλλιά των, καὶ κάμνουν ἐξορκισμούς, ἅμα γεννηθῇ θηλυκόν. Αὐτοὶ ἐδῶ πηδοῦν ἀπὸ τὴν χαρὰν των διὰ πρᾶγμα ποῦ κάμνει ἐκείνους νὰ θρηνοῦν. Τὸ Πνεῦμα δὲν θὰ ξεύρῃ ποῖον νὰ πρωτακούσῃ, τίνος διάθεσιν νὰ κάμῃ . . .

Τοιουτοτρόπως συνομιλοῦντες, σταθμεύοντες, πότε ἐξακολουθοῦντες τὴν πορείαν καὶ πότε ἀναπαυόμενοι, διέτρεξαν τὸν περισσότερον δρόμον. Ὁ καιρὸς ἦτο ὡραῖος· αἱ μεγάλαι βροχαί, οἱ συνήθεις εἰς τὴν χώραν ταύτην, εἶχαν καταπαύσῃ ἀπό τινων ἤδη ἑβδομάδων· οἱ χείμαρροι εἶχαν ἀρκετὰ ξηρανθῇ, ἐστρώθη πάλιν χῶμα εἰς τὴν κοίτην των, καὶ διὰ τοῦτο τοὺς διεπέρων χωρὶς πολλὴν δυσκολίαν.

Εἰς τοὺς δύο ἀδελφούς, εἰς τοὺς ὁποίους ἕνεκα τῆς νεότητός των, τῆς ὑγείας των, τῆς φυσικῆς εὐθυμίας των, αἱ ἐκδρομαὶ ἐπροξένουν εὐχαρίστησιν, τὸ ταξείδιον ἐφάνη σύντομον. Τὸ θέλγητρον αὐτοῦ ἠύξανον ἔτι περισσότερον τὰ κυνηγετικὰ ἐπεισόδια· διότι κατὰ τὴν πολυήμερον πορείαν των, ἔλαβον εὐκαιρίαν πολὺ νὰ κυνηγήσουν. Παρεκτὸς μιᾶς ἐλάφου, τῆς ὁποίας τὰ θυμάσια κέρατα εἶχαν στήσῃ εἰς τὸ ὀπίσω μέρος τῆς ἁμάξης ὡς ἐνθύμιον τοῦ καταρθώματός των, πλῆθος μικρῶν ζώων καὶ πτηνῶν τοῦ βουνοῦ, τοῦ δάσους καὶ τῆς πεδιάδος, ἐδοκίμασαν τὴν εὐθυβολίαν των.

Ἐν τούτοις ὁ Γεράρδος δὲν ἦτο ἐντελῶς εὐχαριστημένος· ἐπαραπονεῖτο ὅτι δὲν ἐπέτυχεν ἀκόμη ἄγρια θηρία, μολονότι μὲ κόπον πολὺν καὶ ὄχι χωρὶς κίνδυνον ἐπλήγωσαν καὶ συνέλαβον τὴν μεγάλην ἔλαφον. Ἀλλὰ τὸ πρῶτόν του ταξείδιον διὰ μέσου τῆς μαύρης ἠπείρου εἶχε γίνῃ μὲ τόσας τραγικὰς περιπετείας, ὁ Γεράρδος ἔμαθε νὰ δεικνύῃ τὸ θάρρος του ἐναντίον ἐχθρῶν τόσον φοβερῶν, — τοῦ τεραστίου βόα, τοῦ ἀγρίου ρινοκέρου, τοῦ μανιώδους βουβάλου, — ὥστε δὲν εὑρίσκε πλέον πολλὴν τέρψιν εἰς κυνήγιον συνηθισμένον καὶ ἀκίνδυνον.

Ἐπεθύμει πρὸ πάντων νὰ συναντήσῃ λέοντα. Ὁ Ζοῦμπος καὶ ὁ Μπολόλος τὸν διεβεβαίωνον, ὅτι εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ὑπῆρχε φωλεὰ λεόντων, ἀλλὰ κανὲν ἴχνος αὐτῶν δὲν διέκριναν, ὁ δὲ Γεράρδος ἤρχισε νὰ δυσπιστῇ εἰς τοὺς λόγους τῶν μαύρων.

Εἶχαν ἤδη ἀναβῇ μὲ πολλὴν δυσκολίαν ἀπότομον καὶ ἀμμώδη ἀνήφορον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐβυθίζοντο κάθε στιγμὴν οἱ τροχοὶ τῆς ἁμάξης, πλησιάσαντες δὲ εἰς τὴν ὄχθην ρυακίου, τοῦ ὁποίου τὸ νερὸν ἦτο διαυγὲς ὡς κρύσταλλον, ἡτοιμάζοντο νὰ σταθμεύσουν, διὰ νὰ δι-

«Ὁ Ἔρρῖκος, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, τὸν ἐκράτησε.» (Σελ. 110, στήλ. α')

ελθουν ἐκεῖ τὴν νύκτα. Ἡ σελήνη εἶχεν ἐξέλθῃ ἀπὸ τὰ νέφη καὶ ἔρριπτεν ἐπὶ τῶν πυκνῶν φυλλωμάτων τῶν μεγάλων ἐβενοδένδρων, τὰ ὁποῖα ἤπλωνον τοὺς κλάδους των ὑπεράνω τοῦ ρυακίου, φῶς ἀργυρόχρουν· οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐδείκνουν ἡσύχως, ὅτε ἔξαφνα ὁ Ζοῦμπος, ὅστις ἐπεριποιεῖτο παρέκει τοὺς βοῦς, ἔτρεξε μὲ πνιγμένην κραυγὴν τρόμου, ἁρπάσας δὲ τὸν Γεράρδον ἀπὸ τὴν χειρίδα τοῦ φορέματός του καὶ δεικνύων ἓν ὕψωμα, πέραν τοῦ ρυακίου, ἐψιθύρισε :

— Λεοντάρι ἐκεῖ ! Ζοῦμπο ὄκι ψέματα !

Ὁ Γεράρδος, ἀφήσας τὸ περόνιον, τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸ στόμα του τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀνεπήδησεν ὀρθός, τὸν ἐμιμήθη δὲ καὶ ὁ Ἐρρῖκος. Ἐπὶ ὑψώματος, τὸ ὁποῖον ἐφώτιζεν ἐντελῶς ἡ σελήνη, ἓν ζῷον ἔχον μέγεθος μεγάλου μόσχου, τοῦ ὁποίου τὸ ξανθὸν τρίχωμα διεκρίνετο ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, ἐβάδιζεν ἀργὰ καὶ μὲ χάριν, πηδῶν ἐλαφρῶς ἐὰν ἀπήντα κανὲν ἐμπόδιον, στεκόμενον κάπου κάπου διὰ νὰ ξύσῃ τὸ οὖς του ὡς ἐὰν ἦτο ἁπλῆ γάτα : ἦτο λέων.

Ἀφ' οὗ ἐπέρασεν ἡ πρώτη στιγμὴ τῆς ἐκπλήξεως, ὁ Γεράρδος ὥρμησεν εἰς τὸ ὅπλον του, τὸ ἥρπασε, καὶ ἡτοιμάζετο νὰ σκοπεύσῃ· ὁ Ἐρρῖκος, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, τὸν ἐκράτησε, δείξας διὰ τῆς χειρός, ὅπως προηγουμένως καὶ ὁ Ζοῦμπος, ἓν σημεῖον ἀρκετὰ ἀπομεμακρυσμένον. Ἐκεῖ, ἑκατὸν περίπου βήματα ὑπεράνω τοῦ λέοντος, ἄλλα σώματα ἐκινοῦντο ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης. Ἦσαν ἐπίσης λέοντες, σκιρτῶντες καὶ πηδῶντες ὡς μεγάλοι κύνες, ἥσυχοι κατὰ τὰ φαινόμενα, χορτᾶται, μὴ ζητοῦντες ἄλλο τι εἰμὴ τάπητα μαλακὸν ἀπαλῆς πόας, διὰ ν' ἀναπαυθοῦν· θὰ ἦτο μεγάλη ἀπερισκεψία νὰ προσβάλῃ κανεὶς τόσους λέοντας συγχρόνως. Αὐτὴ ἦτο ἡ φωλεά, περὶ τῆς ὁποίας εἶχον ὁμιλήσῃ οἱ δύο μαῦροι.

Φοβερὰ ἦτο ἡ τοιαύτη γειτνίασις. Ἐπειδὴ δέ, ὅπως εἶπε καὶ ὁ Ἐρρῖκος εἰς τὸν ἀδελφόν του, τὸ πρῶτον καθῆκον παντὸς ἀνθρώπου, ὅστις ἀναλαμβάνει μίαν ἐντολήν, εἶνε νὰ ἐκτελέσῃ αὐτήν, φρονίμως ποιοῦντες, ἀπεφάσισαν νὰ ἀναβάλουν εἰς ἄλλοτε τὸ ἐπικίνδυνον τοῦτο κυνήγιον· ἔζευξαν λοιπὸν τοὺς βοῦς ἀμέσως εἰς τὴν ἅμαξαν, ἀπεχαιρέτισαν τὴν μεγαλοπρεπῆ οἰκογένειαν τῶν λεόντων, καὶ ἐξεκίνησαν πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ των.

Ἐπλησίαζον εἰς τὸ τέλος τοῦ ταξειδίου των, διότι ἤδη διεκρίνοντο δρόμοι χαραγμένοι ἀπὸ χειρὰς ἀνθρώπων. Βεβαίως αἱ ἁμαξιταὶ αὗται ὁδοὶ θὰ ἐθεωροῦντο δύσβατοι καὶ τραχεῖαι εἰς τὴν Εὐρώπην, ἀλλ' ἦσαν θαυμάσιαι εἰς χώραν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ταξειδιώτης δὲν εὑρίσκει καμμίαν ἄτραπόν, κρατῶν δὲ πέλεκυν, σκαπάνην καὶ πτύον, πρέπει νὰ εἶνε ἕτοιμος νὰνοίξῃ δρόμον διὰ μέσου τοῦ δάσους, τοῦ χειμάρρου, τῆς ἄμμου ἢ τῶν λειβαδίων. Ἰχνη τροχῶν καὶ ὁπλῶν ἵππων ἐφανέρωνον ὅτι ἐκεῖθεν διήρχοντο συχνὰ καὶ ἅμαξαι. Τέλος κατοικίαι τινὲς διεφάνησαν, σημεῖα ἀνθρωπίνης ζωῆς. Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐπλησίασαν εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς Μοζαμβίκης, εἰς τὸν πορτογαλλικὸν λιμενίσκον τοῦ Βαζακούτου, ἐλεεινὴν καὶ ἀσήμαντον πολίχνην, ἥτις ὅμως εἰς ἀνθρώπους ἐρχομένους ἀπὸ τὴν ἀπόλυτον μοναξίαν τῆς ἐρήμου, ἐφάνη πλήρης ζωῆς καὶ κινήσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΠΑΛΑΙΟΙ ΦΙΛΟΙ

Ἡ πορτογαλλικὴ αὕτη πολίχνη δὲν ἐμπορεύρετ πλοῦτον καὶ ἀκμήν· ἡ δ' ἐντύπωσις τὴν ὁποίαν ἔλαβον ἐξ αὐτῆς οἱ δύο ἀδελφοί, ἦτο θλιβερά· δρόμοι στενοί, ρυπαροί, οἰκίαι ἀρκετὰ ὑψηλαί, ἀλλὰ πάλαι καί. Ἐν τούτοις ὁ λιμενίσκος οὗτος εἶδεν ἡμέρας δόξης, ὅταν οἱ Πορτογάλλοι εἶχον τὴν πρωτοπορείαν τοῦ πολιτισμοῦ· ὅταν πρῶτοι αὐτοὶ ἔκαμπτον τὸ ἀκρωτήριον τῶν Καταιγίδων, καὶ μετέβαινον νὰ διαδώσουν τὸ ἐμπόριόν των, τὴν θρησκείαν των, τὴν γλῶσσάν των, εἰς ὅλας τὰς ἀκτάς, καθίστων σεβαστὸν τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς πατρίδος, ἔπειτα δὲ ἐπέστρεφον νὰ τὴν πλουτίσουν μὲ τὰ λάφυρα τὰ κατακτηθέντα ἀπὸ τὰς βαρβάρους φυλάς, τὰς ὁποίας ὑπέταξαν.

Σήμερον ἡ ἀποικιακὴ δύναμις περιῆλθεν εἰς ἄλλας χεῖρας. Ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ τὴν κίνησιν, αἵτινες ἐπλήρουν ἄλλοτε τὸν μικρὸν λιμένα, οὐδὲν ἀπέμεινεν ἐκτὸς τῆς ἀναμνήσεως.

Μόλις εἰσῆλθον εἰς τὴν πολίχνην, ὁ Ἐρρῖκος καὶ ὁ Γεράρδος ἐζήτησαν διὰ τοῦ βλέμματος ἓν ξενοδοχεῖον. Προχωρήσαντες εἰς ὁδόν τινα, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας διεκρίνετο ἡ θάλασσα καί τινα πλοῖα, εἶδον ἓν ἔμβλημα ξενοδοχείου : ὁ Μέγας Κάμοενς· ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀγαθὴ μορφὴ τοῦ ξενοδόχου, ὅστις ἐστέκετο εἰς τὴν θύραν ἔχων τοὺς δύο ἀντίχειρας εἰς τὰ δύο ἀνοίγματα τῶν χειρίδων τοῦ ἐσωκαρδίου του, τοῖς ἔκαμε καλὴν ἐντύπωσιν, ἐνόμισαν περιττὸν νὰ ἐξακολουθήσουν τὰς ἐρεύνας των. Κατέβησαν ἀπὸ τὴν ἅμαξαν, ἀφ' οὗ δὲ ὁ σενιὸρ Ἀβραντὲς ἐδήλωσεν ὅτι ἠδύνατο νὰ δώσῃ στέγην καὶ τροφὴν καὶ εἰς τοὺς ἵππους καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, κατέλυσαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν του. Ἔπειτα μετέβησαν νὰ ἐκτελέσουν τὰς διαφόρους παραγγελίας, τὰς ὁποίας εἶχαν ἀναλάβῃ. Καὶ ἐδῶ, ὅπως εἰς τὴν Κλαϊνδόρπην, ὅπως καὶ εἰς πᾶσαν ὁμοίαν μικρὰν πόλιν, δὲν ἦτο δύσκολον νὰ εὑρεθοῦν τὰ ἐμπορικά. Τὸ Βαζακοῦτο ἐκαυχᾶτο καὶ αὐτὸ διὰ τὴν μεγάλην του ὁδόν, ἀκριβῶς ἐκείνην εἰς τὴν ὁποίαν ἔκειτο καὶ τὸ ξενοδοχεῖον ὁ Μέγας Κάμοενς· εἰς τὴν ὁδὸν ταύτην συνεκεντροῦτο ὅλη ἡ ἐμπορικὴ κίνησις τῆς χώρας· ἐκεῖ εὑρίσκετο καὶ τὸ «παλάτι τοῦ Ἀλαδίνου» ἡ ἀγορὰ τοῦ Βαζακούτου, καταπληκτικῶς ὁμοιάζουσα πρὸς τὴν ἀγαπητὴν ἀγορὰν τῆς Μαργαρόνας. Ὁ ἀγαθὸς Ἀβραντὲς ἐβεβαίωνεν ὅτι εἰς τὸ κατάστημα αὐτὸ εἰμπορροῦσε κανεὶς νὰ εὕρῃ καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα· ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν τὰ μάτια τους δεκατέσσαρα, διότι ἐκεῖνος ὁ γεροπαμπόνηρος ὁ Σαπίρας δὲν ἐχωράτευε.

Ὁ Ἐρρῖκος, πρὶν ἀρχίσῃ τὰς διαπραγματεύσεις του διὰ τὴν ἀγοράν, ἠρώτησε τὸν Σαπίραν ἂν εἶχε διάθεσιν ν' ἀγοράσῃ τὸν χρυσόν, ἢ ἂν αὐτὸς δὲν ἤθελε, εἰς ποῖον ἠδύνατο νὰ τὸν πωλήσῃ, διότι δὲν ἔφερε μαζί του μετρητά.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Λεβαντίνου ἐξήστραψαν. Ἀφ' οὗ δ' ἔδωκε διαφόρους διαβεβαιώσεις περὶ τῆς τιμιότητός του καὶ περὶ τῆς εἰλικρινείας του, καὶ ἀφ' οὗ ἐδοκίμασε τὸν χρυσὸν διὰ τῆς λυδίας λίθου, καὶ τὸν ἐζύγισε, προσέφερεν ἐν τέλει γελοιωδεστάτην τιμήν. Ἀλλ' ὁ Ἐρρῖκος, ὡς ἄριστος μεταλλολόγος, εἴξευρεν εὐτυχῶς τί ἠξίζεν ὁ χρυσός του, καὶ ὑπελόγιζεν ὅτι εἶχεν ἀξίαν ἕνδεκα χιλιάδων φράγκων, ἂν καὶ ἀπεφάσισε νὰ πωλήσῃ αὐτὸν ἀντὶ δέκα χιλιάδων. Ὁ Ἐρρῖκος ἐπέμεινεν εἰς τὸ ποσὸν τοῦτο μεθ' ὅλας τὰς κραυγὰς καὶ ὅλα τὰ πηδήματα τοῦ Σαπίρα, ὅστις ἠγωνίζετο λυσσωδῶς νὰ ὀλιγοστεύσῃ αὐτό. Σκεφθεὶς δέ, φαίνεται, ὅτι ἐκτὸς τοῦ μεγάλου κέρδους τὸ ὁποῖον ἐλάμβανεν ἐκ τοῦ χρυσοῦ, ἔμελλε νὰ λάβῃ καὶ ἀρκετὸν μέρος τῶν χρημάτων ἀπὸ τὴν πώλησιν διαφόρων πραγμάτων, ἔπαυσεν ἔξαφνα πᾶσαν ἀντίρρησιν καὶ ἠρώτησε ποίων πραγμάτων εἶχον ἀνάγκην.

Τὸ κατάστημα τοῦ Σαπίρα περιεῖχε ὅ,τι ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ κανείς· καὶ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τὰ πάντα διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς φίλου μας, διότι ὁ κ. Βέμπερ ἐζήτει ἐργαλεῖα κατάλληλα πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ χρυσοῦ· ὁ Λεγκὲν ἐζήτει ἄροτρα, λίσγους, δίκρανα, ὅλα τὰ γεωργικὰ καὶ κηπουργικὰ ἐργαλεῖα, διότι ὑπὸ τὰς διαταγάς του ἡ μαύρη φρουρὰ τῶν Χονδροκεφάλων προώδευσε πολὺ εἰς τὴν τέχνην τῆς καλλιεργείας τῆς γῆς, παραλλήλως δὲ πρὸς τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ χρυσωρυχείου, ἤρχισε νὰ σχηματίζεται ἀνθηρὰ γεωργικὴ ἀποικία· ἔτι δὲ ἐζήτει καὶ ὅλα τὰ εἴδη τῶν σπόρων· ἡ κυρία Λεγκὲν ἐζήτει ὁλόκληρον στρατιὰν χυτρῶν, δοχείων, σταμνῶν, φιαλῶν, πίνακίων, σαρώθρων κτλ. ὁ Βρανδεβένης, ὅστις ἠσχολεῖτο εἰς τοὺς λεπτοτέρους κλάδους τῆς μαγειρικῆς, ἐζήτει διάφορα ὑλικὰ κατάλληλα πρὸς παρασκευὴν ὀρεκτικῶν φαγητῶν καὶ γλυκισμάτων.

[Ἕπεται συνέχεια.]

Ἀρ. Π. Κουρτιδης

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Η ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΩΝ ΚΟΣΜΗΤΩΝ

Ἀς εἰσέλθωμεν τώρα εἰς τὴν παρακειμένην μικρὰν αἴθουσαν, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Αἴθουσα τῶν Κοσμητῶν. Περιέχει ἔργα Ρωμαϊκῶν χρόνων, — ἰδίᾳ τῶν πρώτων αἰώνων μετὰ Χριστόν, — καὶ εἶνε ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα. Ἐν πρώτοις, τὸ δάπεδόν της καλύπτεται σχεδὸν ὁλόκληρον ἀπὸ ἓν ἀρχαῖον μωσαϊκὸν ἢ ψηφοθέτημα, ὡραιότατον καὶ κάλλιστα διατηρούμενον. Εἶνε τετράγωνον, φέρον γύρω ἰδιότροπα κοσμήματα, καὶ εἰς τὸ μέσον, ἐντὸς κύκλου, μίαν μεγάλην, ζωηρότατην καὶ ἐκφραστικωτάτην κεφαλὴν Μεδούσης. Τὰ χρώματα τῶν μικρῶν πετραδίων ἢ ψήφων, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποτελεῖται τὸ σύνολον, δὲν ἔχουν ὑποστῇ τὴν παραμικρὰν σχεδὸν ἀλλοίωσιν, καὶ ἐν γένει ἡ διατήρησις τοῦ ἔργου εἶνε τόσον τελεία, ὥστε θὰ ἔλεγέ τις ὅτι τὸ ἐψηφοθέτησαν αὐτοὶ οἱ τεχνῖται, οἱ κατασκευάσαντες καὶ τὰ ἐπίλοιπα ψηφιδωτὰ δάπεδα τῶν αἰθουσῶν τοῦ Μουσείου. Ἐν τούτοις τὸ μωσαϊκὸν ἀριθμεῖ ἄνω τῶν δεκαετιῶν αἰώνων. Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ, εἰς τὸ κτῆμα τοῦ κ. Καμπᾶ, ἀγορασθὲν δὲ ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας, μετεκομίσθη, — φαντάζεσθε πλέον μετὰ πόσων προφυλάξεων ! — καὶ ἐκάλυψε τὸ δάπεδον τῆς αἰθούσης ταύτης, ὅπου ἡ ὡραία κεφαλὴ τῆς Μεδούσης δὲν παύει νὰ προκαλῇ τὸν θαυμασμὸν τῶν ἐπισκεπτῶν, καὶ νὰ ἀντιγράφεται, καὶ νὰ φωτογραφῆται, διὰ νὰ στολίζῃ ὡς τὸ κομψότερον κόσμημα, τοίχους, προθήκας, λευκώματα, βιβλία καὶ περιοδικὰ συγγράμματα.

Ἐκτὸς αὐτῆς, ὑπάρχουν εἰς τὴν ἰδίαν αἴθουσαν καὶ ἄλλαι δύο κεφαλαὶ Μεδούσης, (ἀρ. 451—452) ἀνάγλυφοι ἐπὶ τετραγώνων πλακῶν, αἱ ὁποῖαι προέρχονται ἐκ Σμύρνης. Ἀλλὰ τὰ μικρὰ καὶ ὡραῖα ταῦτα μάρμαρα τῆς αἰθούσης τῶν Κοσμητῶν, τὰ καλύπτοντα γύρω τοὺς τοίχους ἢ παρατεταγμένα ἐντὸς ὑαλοφράκτων ἐρμαρίων, εἶνε τόσον πολλὰ καὶ ποικίλα, ὥστε θὰ ἤθελα πολὺν τόπον διὰ νὰ σας ὁμιλήσω, ἔστω καὶ τρεχάδην, περὶ ὅλων αὐτῶν· διὰ τοῦτο θὰ περιορισθῶ κατ' ἀνάγκην εἰς τὰ κυριώτερα καὶ μεγαλήτερα.

Ἡ αἴθουσα ὀφείλει τὸ ὄνομα εἰς τριάκοντα καὶ τρία ἀγάλματα (ἀρ. 384—416) ἢ Ἑρμᾶς Κοσμητῶν, αἱ ὁποῖαι κατέχουν ὁλόκληρον τὴν ἀριστερᾷ τῷ εἰσερχομένῳ πλευράν. Κοσμηταὶ ἐλέγοντο ἄρχοντες ἐνιαύσιοι, ἐκλεγόμενοι ὑπὸ τοῦ δήμου μεταξὺ τῶν ἐγκριτοτέρων πολιτῶν, διὰ νὰ ἐπιβλέπουν τοὺς ἐφήβους, τοὺς ἀσκουμένους καὶ ἐκπαιδευομένους εἰς τὰ Γυμνάσια. Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐνιαυσίου ὑπηρεσίας, — ἂν ἦτο, ἐννοεῖται, εὐδόκιμος, — οἱ ἔφηβοι εὐγνωμονοῦντες, ἢ καὶ ὁ δῆμος, κατεσκεύαζον τὸ ἄγαλμα τοῦ Κοσμητοῦ, καὶ ἀνίδρυον αὐτὸ ἐντὸς τοῦ Γυμνασίου. Αἱ Ἑρμαῖ τῆς Αἰθούσης ταύτης εὑρέθησαν ἐν Ἀθήναις, γενομένων ἀνασκαφῶν παρὰ τὸν Ἅγιον Δημήτριον τὸν Κατηφόρην, ἤτοι μεταξὺ τοῦ Ναοῦ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἀκροπόλεως· φαίνεται λοιπὸν ὅτι θὰ ἦταν ἱδρυμένοι ἀρχικῶς εἰς τὸ ἐκεῖ κάπου ὑπάρχον τὸ πάλαι Διογενεῖον, ἤτοι Γυμνάσιον τοῦ Διογένους, — ὄχι τοῦ κυνικοῦ φιλοσόφου, ἀλλὰ τοῦ ὁμωνύμου μακεδόνος στρατηγοῦ, ὁ ὁποῖος τῷ 229 π. Χ. ἀπέδωκεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους τὴν ἐλευθέραν κατοχὴν τῆς χώρας των, τυχὼν διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ δήμου ἐξαιρετικῶν τιμῶν, μίᾳ ἐκ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ἡ ἐπ' ὀνόματί του ἀνίδρυσις Γυμνασίου. Εἰς τὸ Γυμνάσιον τοῦτο, διατηρηθὲν ἐπὶ μακρὸν χρόνον, οἱ Ἔφηβοι ἠσκοῦντο, ἐπαιδεύοντο, καὶ ἐπὶ τῶν Ρωμαίων Αὐτοκρατόρων ἐδιδάσκοντο μαθηματικά, ρητορικὴν καὶ μουσικήν. Οἱ εὑρεθέντες Κοσμηταὶ ἀνήκουν εἰς τὴν μεταγενεστέραν ταύτην ἐποχήν, ἤτοι εἰς τὸν Β' αἰῶνα μ. Χ. Αἱ Ἑρμαῖ των εἶνε τῆς τετραγώνου λεγομένης μορφῆς, ἀποτελοῦνται δηλαδὴ ἐκ τῆς κεφαλῆς — πολλῶν δὲ σώζεται μόνον ἡ κεφαλή, — καὶ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ κορμοῦ, περατουμένου εἰς στήλην τετράπλευρον, ἡ ὁποία βαθμηδὸν στενεύει πρὸς τὰ κάτω. Αἱ στῆλαι εἶνε ἐνεπίγραφοι, καὶ ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν μανθάνομεν τὰ ὀνόματα τῶν εἰκονιζομένων Κοσμητῶν. Ἔχομεν π. χ. ἕνα Σωστίστρατον, ἕνα Ἡλιόδωρον, ἕνα Χρύσιππον, κτλ. Ἰδοὺ ὁλόκληρος μία ἐπιγραφή :

Ἕρμην Χρυσίππου κοσμήτορος ἔσθλοὶ ἔφηβοι
ἅνε ἀρετῆς πάσης θῆκαν ἀριπρεπέως.

Καὶ εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἡ θέα τῶν ἀγαλμάτων τούτων, ὄχι τόσον διὰ τὴν τέχνην των, — καλὴν σχετικῶς διὰ τὴν ἐποχήν, — ὅσον διότι μᾶς παρέχουν εἰκόνας πιστὰς ἐκ τῆς ἀθηναϊκῆς ἀριστοκρατίας τῶν ρωμαϊκῶν χρόνων. Ὁ ἐπισκέπτης τῆς Αἰθούσης ταύτης σχηματίζει οὕτω σαφεστάτην ἰδέαν περὶ τῆς μορφῆς, τὴν ὁποίαν εἶχον οἱ πρόκριτοι Ἀθηναῖοι, οἱ σύγχρονοι τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ τοῦ Ἡρώδου.

Παρὰ τὴν θύραν, δεξιᾷ, ὑπάρχει μία προτομὴ ἀνδρὸς πωγωνοφόρου, (ἀρ. 419) εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις, ἀξιοσημείωτος κατὰ τοῦτο : ὅτι ἐπὶ τῆς μορφῆς ὑπάρχει τοιαύτη γλυκύτης, τοιαύτη κατανύξις, ὥστε ὑπενθυμίζει πραγματικῶς κεφαλὴν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῶν χρόνων τῆς Ἀναγεννήσεως. Ἀριστερᾷ ὑπάρχει ἡ προτομὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, εὑρεθεῖσα εἰς τὸ Ὀλυμπιεῖον, καὶ ἀπέναντι, παρὰ τὴν ἄλλην θύραν, δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, δύο προτομαὶ τοῦ Ἀντινόου, (ἀρ. 417—418) εὑρεθεῖσαι ἐν Πάτραις.

Γνωρίζετε βέβαια τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἀντινόου. Ἦτο νεανίας ἐκ Βιθυνίας ἐκτάκτου ὡραιότητος, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀδριανός, ὁ καλλιτέχνης ἐκεῖνος Αὐτοκράτωρ, ἠγάπησεν ὡς υἱόν του, καὶ τὸν ἤθελε πάντοτε μαζί του, ὡς ἓν ζωντανὸν ἄγαλμα, ὡς ἓν ἔμψυχον καλλιτέχνημα. Τὸ τέλος τοῦ νεανίσκου ὑπῆρξε τραγικόν : ἐπνίγη εἰς τὸν Νεῖλον, παρὰ τὴν πόλιν τῆς Αἰγύπτου Βῆσσαν. Τότε ὁ Ἀδριανὸς διέταξε νὰποδοθοῦν εἰς τὸν φίλον του τιμαὶ ἡμιθέου, καὶ ἔκτοτε καθιερώθη μία λατρεία τοῦ Ἀντινόου, εἰς τὸν ὁποῖον ἱδρύθησαν βωμοὶ καὶ ἀγάλματα πολυπληθῆ. Τοῦτο παρηγόρησε τὸν Αὐτοκράτορα διὰ τὴν στέρησιν τοῦ προσφιλοῦς του, διότι ἐπέβαλλεν οὕτως εἰς τὸν κόσμον τὴν λατρείαν, τὴν θεοποίησιν τοῦ ὡραίου, ὅπως τὴν ἠσθάνετο ἡ καλλιτεχνικὴ του ψυχή. Καὶ ὁ βλέπων σήμερον εἰς τὴν Αἴθουσαν αὐτὴν τοῦ Μουσείου τὸν ἕνα ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, τὸν μέγαν Αὐτοκράτορα ἀπέναντι τοῦ παγκάλου νεανίου, αἰσθάνεται μίαν παράδοξον συγκίνησιν, συλλογιζόμενος ὅτι μετὰ πάροδον τόσων καὶ τόσων αἰώνων, συνάντωνται πάλιν μαρμάρινοι καὶ ἀθάνατοι, μέσα εἰς τὸν Ναὸν αὐτὸν τοῦ Ὡραίου, ἐν ὀνόματι τοῦ ὁποίου εἶχε συσφιγχθῇ ἡ μεγάλη καὶ ποιητικὴ αὐτῶν φιλία !

ΦΛΙΔΩΝ

ΓΕΡΩΝ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ

(Μύθος Αἰσώπου.)

Ἀπὸ δρόμο μακρυνό,
Γέρος κουρασμένος,
Κατεβαίνει, τὸ βουνό,
Ξύλα φορτωμένος.

Μ' ἀπ' τὸν κόπο τὸν πολύ,
Τρέμει καὶ λιγόνει·
Καὶ τὸν Χάρο προσκαλεῖ
Νἄλθῃ. . . νὰ γλυτόνῃ !

Στὴ στιγμὴ ἐκεῖ πετᾷ
Καὶ τὸν γέρο ἐρωτᾷ,
Βιαστικός, ὁ Χάρος
Τί τον θέλει, τί ζητᾷ. . .
Καὶ ὁ γέρος ἀπαντᾷ
Μὲ περίσσιο θάρρος :

—Δὲν μπορῶ νὰ πάω πεζῆ. . .
Νὰ σηκώσωμε μαζί
Τοῦτό μου τὸ βάρος ! . .

Ι. Γ. Γιαννοπουλος

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΑΝ. Γ. ΒΛΑΧΑΚΗΣ (Πρόεδρος «Ἐρεύνης») Βραβευθείς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Γουλιέλμος Τέλλος» Εἰς τὸν 61ον Διαγωνισμὸν τῆς Διαπλάσεως, πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια τῆς σελ. 97.)

Ἐπλησίασε τὴν θύραν· ἦτο κλειδωμένη, καὶ εἰς μάτην τὴν ἔσεισε μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν.

Ἔτρεξεν εἰς τὸ παράθυρον. Ἦτο φραγμένον μὲ σιδηρᾶς κιγκλίδας. Ἀπὸ κάτω ἔρρεεν ὁ ποταμός.

— Εἶμαι φυλακισμένος! ἐσκέφθη ὁ νεανίσκος, ἀπελπισθεὶς ἀπὸ τὰς ματαίας του ἀποπείρας. Χρυσὸ τὸ κλουβί, ἀλλὰ κλουβί!.. Νὰ πάρ' ἡ εὐχή! Ἀλήθεια, ἐκείνη ἡ διαβολογύφτισσα μᾶς προεῖπεν ὅτι θὰ τελειώσωμε τὴ ζωή μας μέσα σὲ βασιλικὴ φυλακή... ἀλλὰ μαζί.. καὶ ὄχι τόσο γρήγορα!..

Ἡ ἀπουσία τοῦ ἀδελφοῦ του τὸν ἀνησύχει περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα

— Βασιλικὴ φυλακή, ἐψιθύριζεν, ἀλήθεια βασιλικὴ φαίνεται. Εἴμεθα λοιπὸν εἰς τὸ Λοῦβρον, ὅπως ὁ θεῖός μας Φερράνδος;.. Καὶ γιὰ ποιὰ ἔγκλημα;

Εἰς μάτην ἐβασάνιζε τὸν νοῦν του, διὰ νὰ λύσῃ αὐτὸ τὸ αἴνιγμα.

— Ὁπωσδήποτε, ἂς ἐνδυθῶ, εἶπεν· ἡ γύμνεια εἰς τίποτε δὲν θὰ με ὠφελήσῃ.

Ἀλλ' ὑπῆρχε μία μικρὰ δυσκολία: τὰ ἐνδύματά του εἶχον γίνει ἄφαντα, καὶ μαζὶ μὲ αὐτὰ καὶ ἡ θήκη, ἡ περιέχουσα τὰς πολυτίμους περγαμηνὰς καὶ τὴν ἐπιστολὴν τῆς Μαργαρίτας.

Ὁ Γκὺ συνωφρυώθη καὶ ἔφερε ζωηρῶς τὴν χεῖρα πρὸς τὸ στῆθος.

— Ἀ, καλά! δόξα σοι ὁ Θεὸς ποὺ ἐφεβάσθηκαν τοὐλάχιστον τὸ φυλακτόν μου! εἶπε μὲ στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

Κατόπιν, ἐξαπλωθεὶς εἰς μίαν μεγάλην πολυθρόναν, ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις.

Φυλακισμένος ἦτο βεβαιότατα· ἀλλὰ ἀπὸ ποῖον, καὶ διὰ τί; Ποῦ εὑρίσκετο τέλος πάντων;

Ὡς ὀπάντησιν εἰς τὴν ἐρώτησίν του, οἱ ὀφθαλμοί του συνήντησαν τὸ οἰκόσημόν, τὸ γεγλυμμένον ἄνωθεν τῆς ἑστίας, καὶ ἐφρικίασεν, ἀναγνωρίσας ἐπ' αὐτοῦ τὸν μεγαλοπρεπῆ λέοντα τῶν κομήτων τῆς Φλάνδρας.

— Ἔ!.. ἄ!.. ὦ!.. ἀνέκραξεν ἀναπηδῶν· εἴμεθα λοιπὸν 'στὸ παλάτι τῆς χρυσῆς μας θείας;... Νίψου κι' ἀποφάγαμε!.. Ὤ, Παναγία μου! τί πελώριο κερὶ θά σου ἄναβα, ἂν ἤξευρα ὅτι ὁ Γωλτιέρος εἶνε ἔξω ἀπ' αὐτὴ τὴ σφηκοφωλιά!.. Εἶχε δίκηο ποὺ ἐφοβεῖτο τὸν Μάστρο-Πέτρο. Νὰ ποῦ δὲν μας ἐπῆγε 'στὸ Παρίσι....

Ὁ τριγμὸς τοῦ κλειδίου εἰς τὸ κλεῖθρον τῆς θύρας διέκοψε τὸν μονόλογον τοῦτον. Ὄρθιος, γυμνόπους, μὲ τὸ ὑποκάμισον μόνον, ἀλλὰ καὶ μὲ πολλὴν σοβαρότητα καὶ ἀξιοπρέπειαν, ὁ Γκὺ ἀνέμεινε τὸν ἐπισκέπτην, ἐχθρὸν ἢ φίλον, ὁ ὁποῖος ἠγγέλθη οὕτω.

Ἦτο νεανίσκος, τὸ μελαψὸν πρόσωπον τοῦ ὁποίου ἐμαρτύρει τὴν ἀφρικανικὴν καταγωγήν, —μικρὸς Σαρακηνός, τὸν ὁποῖον θὰ ἔφερεν ἀπὸ τὴν Παλαιστίνην βεβαίως κάποιος Σταυροφόρος. Ἔφερε χιτώνιον λευκόν, ζώνην καὶ στρόφιον (σαρίκι.)

Ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους, καὶ ὑπεκλίθη βαθέως πρὸ τοῦ ἐκπλήκτου Γκύ.

— Ποῦ εἶμαι; Ποιὸς εἶσαι; Ποῦ εἶνε ὁ ἀδελφός μου; ἠρώτησε μὲ ὕφος ἐπιβλητικὸν ὁ βασιλικὸς φυλακισμένος.

Ὁ Μαῦρος ἤνοιξε τὸ στόμα καὶ ἔδειξε τὴν ἠκρωτηριασμένην του γλῶσσαν. Ἦτο βωβός...

— Ἄ, ἔτσι; εἶπεν ὁ Γκύ. Ὡραῖα λοιπὸν θὰ συνεννοούμεθα ἐμεῖς! Ἐπέτυχα μὰ τὸ ναί... Τελοσπάντων, δέν μου λὲς πῶς νὰ κάμω, ποῦ θέλω νὰ φάγω κάτι τί καὶ νὰ ἐνδυθῶ; Ἢ μήπως εἶνε συνήθεια, 'ς αὐτὸ τὸ διαβολότοπο, νὰ περιπατοῦν οἱ ἄνθρωποι ὀλόγυμνοι;

Ὁ βῶβὸς ἠφανίσθη, ἐπέστρεψε δὲ μετ' ὀλίγον, φέρων ὀρεκτικώτατον πρόγευμα, τὸ ὁποῖον ὁ ἥρως μας ἐτίμησε μὲ τὸ παραπάνω.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! εἶπε σταυροκοπούμενος· τουλάχιστον δὲν θὰ με ἀφίσουν νὰ πεθάνω τῆς πείνας. Πάλι καλά!

Τότε ὁ δοῦλος τῷ ἐπαρουσίασε διὰ νιφθῆ μίαν λεκάνην ἀργυρᾶν, καὶ κατόπιν ἤρχισε νὰ τὸν βοηθῇ καὶ νὰ τὸν περιποιῆται.

Ὁ Γκὺ ἐστάθη νὰ τὸν σαπωνίσουν, νὰ τὸν τρίψουν, νὰ τὸν κτενίσουν, νὰ τὸν ἀρωματίσουν, μὲ σοβαρότητα πλήρη μεγαλείου, προσπαθῶν ὁλονὲν νὰ εὕρῃ τὴν λύσιν τοῦ παραδόξου τούτου αἰνίγματος.

Πῶς; ἡ κόμησσα Ἰωάννα, μετανοοῦσα, ἤθελε τώρα νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν ἀνεψιόν της;

— Θὰ ἰδοῦμε! θὰ ἰδοῦμε! ἐσκέπτετο ὁ νεαρὸς κόμης, ἀποφασισμένος νὰ ἐνεργήσῃ μὲ ὅλην τὴν σύνεσιν, ἡ ὁποία ἐνυπῆρχεν εἰς τὸ βάθος τοῦ χαρακτῆρός του.

Ὁ αὐτοσχέδιος θαλαμηπόλος τῷ ἐφέρεσεν ὑποκάμισον ἀπὸ λινὸν ὕφασμα λεπτότατον, περισκελίδας ἀπὸ τσόχαν σταχτερήν, ἐπενδύτην ἀπὸ μαῦρον βελοῦδον, καὶ μικρὸν κομψότατον πιλίδιον, στολισμένον μὲ πτερά.

Ὁ Γκὺ παρηκολούθει μὲ ζωηρὰν εὐχαρίστησιν τὰς λεπτομερείας τοῦ καλλωπισμοῦ, συλλογιζόμενος ὅτι, ἂν τὸ φόρεμα δὲν κάμνῃ τὸν ἄνθρωπον, τὸν εὐμορφαίνει ὅμως πολύ.. Ἡ εὐχαρίστησις ηὔξησεν εἰς τὸ τέλος, ὅταν ὁ δοῦλος τὸν ἔζωσε μὲ τὸ ξίφος, καὶ ἐκόσμησε τὰ ὑποδήματά του μὲ χρυσοῦς πτερνιστῆρας. Ὤ, βεβαιότατα δὲν θὰ ἦτο αἰώνιος φυλακισμένος, ἀφ' οὗ τὸν ὡπλίζαν μὲ ξίφος καὶ μὲ πτερνιστῆρας! Καὶ τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον τὸν ἀνησύχει τώρα, ἦτο μήπως ἐπρόκειτο περὶ καταναγκαστικῆς τινος ἐφίππου ἐκδρομῆς, διότι ἡ κλίσις του πρὸς τὴν ἱππασίαν δὲν ηὔξησε ποσῶς κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξειδίου...

Ὁ δοῦλος ἤνοιξε τὴν θύραν, τὸν ἄφησε νὰ περάσῃ πρῶτος, καὶ δείξας μὲ εὐγλώττον χειρονομίαν τὸ μακρὸν γαλτεγάνι, τὸ ὁποῖον ἐκρέματο ἀπὸ τὴν ζώνην του, τὸν ὡδήγησε διὰ λαβυρίνθου σκοτεινῶν διαδρόμων, μέχρι τῆς θύρας μιᾶς αἰθούσης, κλειομένης δι' ἀπλοῦ παραπετάσματος.

Ἐκεῖ ἐσταμάτησε, διέταξε διὰ νεύματος τὸν σύντροφόν του νὰ σταθῇ ἀκίνητος καὶ σιωπηλός, καὶ ἀνέμεινεν.

Ὄπισθεν τοῦ παραπετάσματος, ὑπῆρχον ἄνθρωποι πολλοὶ συνομιλοῦντες, ἢ μᾶλλον συζητοῦντες ζωηρῶς. Ὁ Γκὺ ἤκουσε τὰς λέξεις: «εἰρήνη, πόλεμος, τὸ συμφέρον τῆς Λίλλης, ἐπανάστασις, ἔλλειψις ἀρχηγοῦ.»

— Μπᾶ! μπᾶ! μπᾶ! εἶπε καθ' ἑαυτόν· καὶ πλήρης περιεργείας, ἔτεινεν οὖς προσεκτικόν.

Μία φωνή, τὴν ὁποίαν ἐγνώριζεν, — ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ Μάστρο-Πέτρου, — ἐπέβαλε σιγὴν εἰς τὴν θορυβώδη ὁμήγυριν, καὶ ἀπὸ στενὸν ἄνοιγμα τοῦ παραπετάσματος, ὁ Γκὺ εἶδε τὸν ὁπλοποιὸν ὄρθιον πρὸ τῆς καθέδρας του, μὲ χρυσῆν ἅλυσιν εἰς τὸν λαιμόν, μὲ πτερωτὸν πῖλον εἰς τὴν κεφαλήν, περιστοιχιζόμενον ὑπὸ εἰκοσάδος ἀστῶν, οἱ ὁποῖοι τὸν ἤκουον ἀπλήστως.

— Ἀξιότιμοι κύριοι Σύμβουλοι τῆς Λίλλης, ἔλεγεν· ὡρκίσθην νὰ φανῶ ἄξιος τοῦ τίτλου τοῦ Προστάτου, μὲ τὸν ὁποῖον ηὐδοκήσατε νὰ με περιβάλετε, καὶ διὰ τοῦτο ἀνεχώρησα κρυφίως ἀπὸ τὴν πόλιν μας, ὄχι διὰ νὰ την ἐγκαταλείψω εἰς τὸν κίνδυνον, ἀλλὰ διὰ νὰ ζητήσω ὑπὲρ αὐτῆς ἐνίσχυσιν.

«Ἡ κόμησσα Ἰωάννα, περιφρονοῦσα τὰς ἐπαγγελίας τοῦ συζύγου της, καταπατεῖ τὰ δικαιώματά μας καὶ μας στερεῖ τῶν προνομίων μας. Ἀλλ' ὁ Θεὸς θὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἀδικίαν καὶ θὰ μας ἀξιώσῃ νὰ ἀποδείξωμεν, ὅτι γνωρίζομεν νὰ ὑπερασπίσωμεν τὴν πόλιν κατὰ τῶν ἀρχόντων μας, ὅπως ὑπερησπίσαμεν καὶ τούτους κατὰ τῶν ἐχθρῶν των. Καὶ τί μας λείπει διὰ νὰ θριαμβεύσωμεν; Ἔχομεν χεῖρας, ἔχομεν καρδίαν...

— Ναί, ἀλλὰ δὲν ἔχομεν κεφαλήν! διέκοψεν εἷς τῶν Συμβούλων, καὶ χωρὶς ἀρχηγόν, χωρὶς ἓν ὄνομα.

— Ἐγὼ σᾶς ἔφερα ἀρχηγόν, σᾶς ἔφερα ὄνομα μέγα, τὸ ὁποῖον μόλις ἀντιχήσῃ, θὰ τρομάξῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου της τὴν κόμησσαν Ἰωάνναν, ὅπως ἄλλοτε τὸ ὄνομα τοῦ Ἰωᾶ ἐτρόμαξε τὴν αἱμοχαρῆ Γοθολίαν!

Ζωηροτάτη περιέργεια κατέλαβε τὸ ἀκροατήριον, συνωστιζόμενον ἀγωνιωδῶς περὶ τὸν ῥήτορα.

— Ἐνθυμεῖσθε βεβαίως τὴν δευτεροτοκον θυγατέρα τοῦ ἐκλαμπροτάτου κόμητός μας Βωδουΐνου, τὴν Δέσποιναν Μαργαρίταν, ἡ ὁποία εἶχεν ἀκολουθήσῃ τὸν πατέρα της εἰς τὴν Σταυροφορίαν, καὶ ἡ ὁποία ἦτο τόσον ἀγαθὴ καὶ τόσον εὐπροσήγορος... Πολλοὶ ἐξ ὑμῶν τὴν ἐγνώρισαν. «Λοιπόν, ἡ Δέσποινα Μαργαρίτα ἀφῆκε υἱόν, τὸν ὁποῖον ἡ θεία του ματαίως προσεπάθησε νὰ ἐξαφανίσῃ, καὶ τὸν ὁποῖον ἔσωσα ἐκ τῶν ὀνύχων της ἐγώ, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἀγαπητῆς μας Φλάνδρας. Τὸν θέλετε ὡς ἡγεμόνα;

— Ναί! ναί! ἐβροντοφώνησεν ἡ ὁμήγυρις, ἐνθουσιασθεῖσα ἐκ τοῦ τεχνικοῦ λογιδρίου. Ποῦ εἶνε; ποῦ εἶνε;

— Ἐδῶ εἶνε! ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος Ρανδαχήλ.

Τὸ παραπέτασμα ἤρθη, καὶ ὁ Γκύ, μὲ τὸ ξίφος πλαγιαστὰ τὸ πλευρόν, παρουσιάσθη εἰς τὸ κατώφλιον.

— Ἐκλαμπρότατε, εἶπεν ὁ Προστάτης, ὑποκλινόμενος βαθύτατα· ἐπιτρέψατε εἰς τοὺς Συμβούλους τῆς πιστῆς σας πόλεως Λίλλης, νὰ χαιρετίσουν πρῶτοι τὸν Διάδοχον τῶν κομήτων αὐτῶν καὶ ἀρχόντων!

Τὸ σκηνικὸν τοῦτο, δεξιωτατα προσχεδιασθέν, ἤρκεσε διὰ νὰ ἠλεκτρίσῃ τοὺς Φλαμανδούς, τοὺς τόσον ἐπιρρεπεῖς εἰς ἐνθουσιασμόν, μεθ' ὅλην τὴν φαινομενικήν των ψυχρότητα, καὶ οὐρανομήκεις ζητωκραυγαὶ ἐχαιρέτισαν τὸν νέον κόμητα τῆς Φλάνδρας, τὸν εὐέλπιδα ὑπερασπιστὴν τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Ἐρείπιον ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἑνὸς λόφου τῆς γαλλικῆς Νορμανδίας, παρὰ τὸν κάτω Σηκουάναν. Ἡ μεγάλη γοτθικὴ ἔπαυλις ἔχει καταρρεύσῃ, καὶ μόνον ὁ ὑψηλὸς τετράπλευρος πύργος ἵσταται ἀκόμη ὄρθιος.

Οἱ περιηγηταί, οἱ ὁποῖοι ἔβλεπον μακρόθεν ἀπὸ τὴν πεδιάδα τὴν ὑπερήφανον κατατομήν του, συνεζήτουν ἂν ἔπρεπε νὰ τὸν ἴδουν καὶ ἐκ τοῦ πλησίον.

Ἦσαν τρεῖς νεαροὶ ποδηλάται, δύο ἀδελφοὶ μετὰ τῆς ἀδελφῆς των, ἡ ὁποία εἶχε τὴν μανίαν νὰ φαίνεται ἄφοβος καὶ τολμηρά, ὅσον καὶ τ' ἀγόρια. Διὰ τοῦτο δὲν διεμαρτυρήθη ποσῶς, ὅταν ὁ Στέφανος, ὁ μεγαλήτερος, ἐπρότεινε νὰ ἀναβοῦν ἐκεῖ ἐπάνω, μέχρι τοῦ ἠρειπωμένου πύργου.

— Εἠμποροῦμε νὰ ρωτήσωμε τὸν ἄνθρωπο, ποὺ κάθεται σ' ἐκεῖνο τὸ σπιτάκι, εἶπεν ἡ Σμαράγδα. Αὐτὸς θὰ ξεύρῃ ἂν ἀξίζῃ τὸν κόπο νὰ ἀνεβοῦμε 'στὰ ἐρείπια.

Ὁ ἐρημίτης, ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Στεφάνου, ἀπήντησε μετὰ προθυμίας:

— Μάλιστα, παιδιά μου, ἠμπορεῖτε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν Πύργον. Δὲν ἔχει πειὰ οὔτε σκεπή, οὔτε γέφυρα, οὔτε θυρόφυλλα, ἀπὸ τόσα καὶ τόσα χρόνια ποὺ εἶνε ἔρημος καὶ κατηραμένος, ἐξ αἰτίας τῶν ἐγκλημάτων ποὺ ἔγειναν ἐκεῖ μέσα. Ὁ κύριος ζωγράφος, ποὺ εἶνε ἐδῶ πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος, διὰ νὰ τον ζωγραφίσῃ, ἔβαλε μεγάλες πέτρες ποὺ χρησιμεύουν γιὰ σκαλοπάτια, διὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς ἕως τὴν θύρα. Ἔτσι εἠμπορεῖτε νὰ ἀναιδῆτε καὶ σεῖς, ἂν θέλετε.

Λαβόντες τὰς πληροφορίας ταύτας, οἱ νεαροὶ ποδηλάται ἐπεχείρησαν τὴν ἐκδρομήν. Μετ' ὀλίγον ἔφθασαν εἰς τὸν λόφον, κατῆλθον εἰς τὴν τάφρον, τὴν περιβάλλουσαν τὰ ἐρείπια, ἀνῆλθον τὰς αὐτοσχεδίους βαθμίδας τοῦ ζωγράφου, ἐπέρασαν τὸν πυλῶνα καὶ εὑρέθησαν εἰς τὸ πλακόστρωτον δάπεδον τοῦ ἰσογείου. Δὲν συνήντησαν κανένα, οὔτε τὸν ζωγράφον, οὔτε κἂν τὸν ὀκρίβαντά του, πουθενά... Ἐπροχώρησαν μὲ πολλὰς προφυλάξεις, διότι τὸ δάπεδον, ἀρκετὰ στερεὸν ἀκόμη παρὰ τοὺς τοίχους, εἰς τὸ μέσον εἶχε καταρρεύσῃ, καὶ ἐσχημάτιζε μίαν μεγάλην ὀπήν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐφαίνετο ἡ σκοτεινὴ ἄβυσσος ἑνὸς ὑπογείου. Ἀνυψώσαντες τότε τὰς κεφαλάς, εἶδον ἐπάνω, μεταξὺ τῶν γυμνῶν τοίχων, τεμάχιον κυανοῦ οὐρανοῦ, τὸ ὁποῖον ἐσχημάτιζε τὴν στέγην. Ὁμολογουμένως, τὸ θέαμα δὲν ἤξιζε τόσον κόπον. Τὸ νὰ ἴδῃ κανεὶς ἓν τετράγωνον οὐρανοῦ, ἐσφηνωμένον ἐκεῖ ὑψηλά, ὅπως εἰς τὸ ἄκρον ἑνὸς γιγαντιαίου τηλεσκοπίου, δὲν ἦτο δὰ καὶ μεγάλον πρᾶγμα!

— Τί θὰ κάμωμε ἐδῶ; Πᾶμε νὰ φύγωμε! εἶπεν ὁ Στέφανος.

— Ὄχι δὰ ἀμέσως, εἶπεν ἡ Σμαράγδα. Σταθῆτε πρῶτα νὰ μάθωμε τοὐλάχιστον τὸνομά του.

Καὶ χάριν ἀστειότητος, ἡ νεᾶνις ἐφώναξε μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων της:

— Πύργε, πῶς ὀνομάζεσαι;

Ἀμέσως, ὡς ἀκουστικὸς σωλήν, ὁ ὁποῖος μεγαλώνει τοὺς ἤχους, τοὺς ὁποίους τῷ ἐμπιστεύονται, ὁ πύργος ὁλόκληρος ἐπανέλαβε μὲ φοβερὰν ἠχὼ τὴν ἐρώτησιν τῆς Σμαράγδας:

— Πύργε, πῶς ὀνομάζεσαι;

«Ἐτράπησαν ἔντρομοι εἰς φυγήν.» (Σελ. 114, στ. γ')

Οἱ περιηγηταὶ ἀπέμειναν κατάπληκτοι, καὶ δὲν εἶχον συνέλθῃ ἀκόμη ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς των, ὅταν μία βαθεῖα καὶ μυστηριώδης φωνὴ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας :

— Εἶμαι ὁ Π ύ ρ γ ο ς τῆ ς Φ ρ ί κ η ς !

Τώρα τοὺς κατέλαβε τρόμος καὶ φόβος. Ἀκίνητοι, ἄφωνοι, τρέμοντες καὶ οἱ τρεῖς, θάργοῦσαν βέβαια νὰ συνέλθουν, ὅταν γέλως αἰφνίδιος ἀντήχησε παρὰ τὴν ἀνοικτὴν θύραν, καὶ ταυτοχρόνως ἐνεφανίσθη ἕνας ἄνθρωπος, προχωρῶν πρὸς αὐτούς. Τὸ μυστήριον ἐξηγήθη : ἦτο ὁ ζωγράφος.

Ἡ γνωριμία ἔγινεν ἀμέσως. Ὁ ζωγράφος ἦτο λαμπρὸς ἄνθρωπος, διάσημος εἰς τὴν τέχνην του, πολὺ μορφωμένος καὶ ἀσχολούμενος ἰδιαιτέρως εἰς τὴν μεσαιωνικὴν ἱστορίαν, ἐκ τῆς ὁποίας ἤντλει τὰ θέματα τῶν εἰκόνων του.

Ὁδηγήσας τότε τοὺς νεαρούς του φίλους εἰς ὅλα τὰ σχετικῶς εὐπρόσιτα μέρη τοῦ πύργου, τοὺς ἐπανέφερε διὰ νὰ ἀναπαυθοῦν εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶχε σημένον τὸν ὀχρίβαντά του. Ὁ Στέφανος ἠρώτησε τότε τὸν ζωγράφον περὶ τοῦ θέματος τῆς νέας εἰκόνος, τὴν ὁποίαν ἔβλεπεν ἐκεῖ ἐν σχεδίῳ. Βεβαίως θὰ ἐγνώριζε τὸ παρελθὸν τῶν ἐρειπίων, διὰ νὰ ζωγραφίσῃ τοὺς πολεμιστὰς ἐκείνους μὲ τὰς γοτθικὰς περικεφαλαίας, τοὺς φεύγοντας ἐσπευμένως διὰ τῆς θύρας τοῦ πύργου πρὸς τὴν τάφρον.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ ζωγράφος· τὸ ἔμαθα, μελετήσας ἀρχαῖα χειρόγραφα καὶ συμβουλευθεὶς τὰς παραδόσεις, τὰς ὁποίας διεφυλάττουν οἱ γεροντότεροι τοῦ τόπου. Ἂν θέλετε, σᾶς διηγοῦμαι τὴν ἱστορίαν τοῦ Πύργου τῆς Φρίκης.

Κ' ἐπειδὴ ἐφάνησαν καὶ οἱ τρεῖς πολὺ περίεργοι νὰ τὴν ἀκούσουν, ὁ ζωγράφος ἤρχισεν ὡς ἑξῆς.

«Ἐτδίλλ ὠνομάζοντο οἱ ἰδιοκτῆται τοῦ Πύργου.

«Ὁ Ἐρβέρτος Ἐτδίλλ, ὁ νεώτερος, μὴ ἔχων εἰς τὸν κόσμον παρὰ τὸ ξίφος του, — διότι ἡ οἰκογενειακὴ περιουσία ἀνῆκεν ὅλη εἰς τὸν ἀδελφόν του, — ἠκολούθησεν εἰς τὰς ἐκστρατείας του τὸν Γουλιέλμον τὸν Κατακτητὴν καὶ ἀντημείφθη διὰ τὰ πολεμικά του ἀνδραγαθήματα μὲ μίαν μικρὰν ἰδιοκτησίαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἀλλ' ἡ ἀμοιβὴ αὕτη δὲν ἐπλήρωσε τοὺς πόθους του. Ἐξηκολούθει νὰ ἐποφθαλμιᾷ τὴν νορμανδικὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ μεγαλητέρου του ἀδελφοῦ, καὶ διὰ συκοφαντιῶν καὶ ραδιουργιῶν, κατώρθωσε νὰ τὸν καταστήσῃ ὕποπτον εἰς τὸν κοινὸν τῶν ἐπικυρίαρχον, τὸν κόμητα Οὔγον, ὁ ὁποῖος τὸν ὑποχρέωσε νὰ ἐμφανισθῇ πρὸ τοῦ δικαστηρίου του.

«Ὁ Ἐρβέρτος μετέβη ὁ ἴδιος νὰ κοινοποιήσῃ τὸ διάταγμα τοῦ Οὔγου εἰς τὸν ἀδελφόν του, ὁ ὁποῖος ἐκλείσθη τότε εἰς τὸν πύργον του μὲ τοὺς ἀνθρώπους του, καὶ ἡτοιμάσθη ἀντιστάθῃ. Ἐχρειάσθη νὰ γίνῃ πολιορκία. Ὁ Ἐρβέρτος ἐστρατολόγησε πολεμιστὰς κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, διὰ τοῦ ἱππολόμου του Ἰωάννου τοῦ Σημειωμένου, — τόσον ἀσχήμου κατὰ τὴν μορφήν, ὅσον καὶ κατὰ τὴν ψυχήν, — καὶ ὁ πύργος ἐκυριεύθη, κατόπι λυσσαλέας ἐφόδου. Τότε ἔγεινε φοβερὰ σφαγὴ μέσα εἰς τὸν πύργον, καὶ ὁ Ἐρβέρτος κατέκτησε διὰ τοῦ σιδήρου τὴν κληρονομίαν τῶν Ἐτδίλλ.

«Ἡ τελευταία σκηνὴ τοῦ αἱμακτηροῦ δράματος ἔλαβε χώραν εἰς τὸν πυργίσκον, ὅπου κατέφυγεν ἡ μικρὰ Ἀλίκη, τὸ νεώτερον τῶν τέκνων τοῦ πυργοδεσπότου. Ἐσφάγη ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Σημειωμένου, καὶ αἱ κραυγαί της ἀντήχησαν τόσον ὀξεῖαι, ὥστε πρὸς στιγμὴν ὁ θρίαμβος τοῦ νέου κόμητος Ἐτδίλλ ἐκενδύνευσεν . . . Ἀλλ' ἡ σιγκίνησίς του ἦτο παροδική. Ἐμπιστευθεὶς τὴν φύλαξιν τοῦ πύργου εἰς ἕνα τῶν συμμάχων, ἐπέστρεψεν εἰς Ἀγγλίαν, νομίζων ὅτι ἔπρεπε νὰ περάσῃ ὀλίγος καιρός, ἕως οὗ λησμονηθῇ ἡ βιαία κατάκτησις τῆς νορμανδικῆς ἐκκύλεως. Ἐφάνη πάλιν εἰς τὴν αὐλήν, ἔγινεν εἷς τῶν εὐνοουμένων τοῦ βασιλέως, ἐνυμφεύθη, καὶ ἀπέπεμψε τὴν Ἰωάννην, τὸν ὁποῖον δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὑποφέρῃ πλησίον του. Φεύγων, ὁ Ἰωάννης τῷ εἶπε:

«— Κλὴν ἀντάμωσιν, Αὐθέντα μου· διότι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ χωρισθῶμεν ἡμεῖς διὰ παντός.»

« Πραγματικῶς, μετὰ δέκα ἔτη, μὴ κατορθώσας ἄλλο, εἰμὴ νὰ συναθροίσῃ ὑπὸ τὰς διαταγάς του στράτευμα ἐξ ἀνδρῶν τοῦ χειρίστου εἴδους, κακούργων καὶ λῃστῶν, ὁ Ἰωάννης ὁ Σημειωμένος ἐσκέφθη νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν πρώην κύριόν του χρηματικὴν βοήθειαν. Ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τοῦ κόμητος Ἐρβέρτου καὶ ἔμαθεν ὅτι ἦτο ἀκόμη πλούσιος, ἀλλ' ἀτυχής. Τὰ τέσσαρα τέκνα του εἶχον ἀποθάνῃ εἰς μικρὰν ἡλικίαν, τὰ εἶχε δὲ παρακολουθήσῃ εἰς τὸν τάφον καὶ ἡ μήτηρ των, προσβληθεῖσα ὑπὸ τῆς αὐτῆς μυστηριώδους νόσου. Μετὰ τὴν καταστροφὴν ταύτην, ὁ Ἐρβέρτος ἔγινεν ἄφαντος. Ἔλεγον ὅτι εἶχε κλεισθῇ εἰς τὸν νορμανδικόν του πύργον.

«Ὁ Ἰωάννης μετὰ τοῦ στρατεύματός του, ἀνεχώρησεν ἐξ Ἀγγλίας καὶ μετέβη εἰς Γαλλίαν διὰ νὰ πληροφορηθῇ καλλίτερα. Εἰς τὴν Νορμανδίαν, οἱ ὑποτελεῖς τοῦ κόμητος, φοβηθέντες ἅμα εἶδαν τοὺς τοιούτους ἐκείνους καὶ τοὺς λογχοφόρους, δὲν ἔδωσαν εἰμὴ ἀσαφεῖς πληροφορίας... Εἶπον, ὅτι ὁ κόμης εἶχεν ἐπιστρέψῃ πρὸ ἑπτὰ μηνῶν· ὅτι εἶχεν ἀποπέμψῃ τοὺς φρουροὺς τοῦ πύργου καὶ ὅτι αἱ θύραι ἦσαν ἔκτοτε κλειστάί. Φαίνεται, ὅτι καὶ ὁ κόμης εἶχε φύγῃ, — προσέθεσαν, — ἀφ' οὗ δὲν ὑπῆρχε πλέον καμμία συγκοινωνία μὲ τὸν πύργον· ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἶχε τολμήσῃ νὰ ὑπάγῃ νὰ ἐξετάσῃ...

— Θὰ ὑπάγωμεν ἡμεῖς ! εἶπεν ὁ Ἰωάννης πρὸς τοὺς στρατιώτας του. Ἂν ὁ κόμης δὲν εἶνε ἐκεῖ, ἐγὼ εἰξεύρω ποῦ ἔχει κρυμμένα τὰ φλωρά του, μέρος τῶν ὁποίων μοῦ ἀνήκει. »

«Τὸ ἑσπέρας διηυθύνθη μετὰ τῶν στρατιωτῶν του πρὸς τὰ δάση, τὰ ὁποῖα, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἐκάλυπτον τὰς κλιτῦς τοῦ λόφου. Διῆλθον τὴν νύκτα ὑπὸ τὰ δένδρα. Ἅμα τῇ αὐγῇ, ὁ Ἰωάννης τοὺς ὡδήγησε πρὸ τοῦ πύργου, ὅπου τοὺς ἀνέμενεν ἡ πρώτη ἔκπληξις : Τὸ βάθος τῆς τάφρου, ἀντὶ νὰ ἔχῃ νερόν, κατὰ τὸ σύνηθες, ἦτο ξηρὸν καὶ γεμάτον ἀπὸ θάμνους ὑψηλοὺς καὶ πυκνούς. Ψιθυρίζων, ὅτι δὲν ἀνεγνώριζε τὸν πρώην κύριόν του ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀμέλειαν, ὁ Ἰωάννης ἔβίασε τὴν θύραν τοῦ πύργου καὶ εἰσῆλθε πρῶτος... Ἀμέσως ἐξέβαλε μεγάλην κραυγήν, τὴν ὁποίαν ἐπανέλαβεν ἡ ἠχώ. Καὶ τὴν κραυγὴν ταύτην διεδέχοντο ἄλλαι πολλαί, ἐφ' ὅσον οἱ πολεμισταὶ διήρχοντο τὴν φλιὰν τῆς θύρας. . . .

«Ὑπὸ τὸ ὠχρὸν φῶς τῆς πρωΐας, εἶδον ὅλοι ἕνα ἄνθρωπον, ἢ μᾶλλον ἕνα πτῶμα, περιβεβλημένον τὸν τρίχινον σάκκον τῶν μετανοούντων, γονατισμένον, κατακείμενον... Εἰς τὰ ἠλλοιωμένα ὑπὸ τοῦ θανάτου χαρακτηριστικά, ὁ Ἰωάννης θὰ ἐδυσκολεύετο νὰναγνωρίσῃ τὸν πρώην κύριόν του, ἂν δὲν ὑπῆρχε, χαραγμένη ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ δαπέδου δι' ἀνθρακος, ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή :

«Ἐνθάδε κεῖται, ἐπὶ τοῦ τόπου τῶν ἐγκλημάτων του, ὁ Ἐρβέρτος Ἐτδίλλ, ἐξαιτούμενος τὴν συγχώρησιν, ἀλλὰ μὴ τολμῶν νὰ τὴν ἐλπίσῃ.»

« Τὴν εἶχε χαράξῃ ὁ ἴδιος, ἀποφασισμένος νὰποθάνῃ ἐκεῖ...

«Ὁ Ἰωάννης ὁ Σημειωμένος καὶ οἱ πολεμισταί του, συνελθόντες ἀπὸ τὴν ἔκπληξίν των, ἐτράπησαν ἔντρομοι εἰς φυγήν, καὶ διευθυνθέντες εἰς τὸ πλησιέστερον μοναστήριον, ἐξωμολογήθησαν καὶ ἐζήτησαν συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Θεόν, διὰ τὰ κακουργήματά των. Καὶ ἔκτοτε ὁ πύργος αὐτὸς ὠνομάσθη Πύργος τῆς Φρίκης.

«Ἰδού, μικροί μου φίλοι, ὅ,τι γνωρίζω περὶ αὐτοῦ. Συγχωρήσατέ με, ἂν δὲν σας ἀρέσουν αἱ τρομεραὶ ἱστορίαι.»

ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

Τὰ ἔργα ποῦ στοχάζεσαι νὰ κάνῃς,
Στὸ φόρο μὴν τὰ βγάλῃς, πρὶν γενοῦνε·
Γιατὶ ἔπειτα, τυχόν, ἀποτυγχάνεις
Καὶ τότε βγαίνουν καὶ σε περγελοῦνε,

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Καθηγητὴς λέγει ὅτι σήμερον θὰ παραδώσῃ μόνον, καὶ ἀρχίζει οὕτω·

— Ἐν πρώτοις θὰ ἐξετάσωμεν. . . .

— Μὰ τώρα δὲν εἴπατε πῶς θὰ παραδώσετε; διακόπτει ἔντρομος ὁ Τάκης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μυστηριώδους [Ε]

* * *

Εἰς τὸ Ὠδεῖον, ὁ κ. Μ. διδάσκει :

— Ἔχομεν δύο εἴδη δευτέρας : δευτέραν μεγάλην καὶ δευτέραν μικράν.

— Ἀπατᾶσθε ! διακόπτει ἡ *Ταϋγέτη* μόνον μεγάλην καὶ καθαρὰν δευτέραν ἔχομεν !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τοῦ Βέγα [Ε]

* * *

Ἡ Μητέρα. — Ὅταν ἐγεννήθη ὁ Γιαννάκης μου, ὁ Νῖκος μου ἦτο ἓξ ἐτῶν.

Ὁ Γιαννάκης. — Καὶ ὅταν ἐγεννήθη ὁ Νῖκος, ἐγὼ πόσων ἤμουν ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδου

* * *

Ἡ μικρούλα Κικὴ βλέπει τὸν οὐρανὸν συννεφιασμένον καὶ φωνάζει τὴν μητέρα της :

— Μαμμά, ἴδε νὰ ἰδῇς λάσπες καὶ κακὸ ἐτὸν οὐρανό ! . .

Ἐστάλη ὑπὸ Ζήση Ν. Φαρμακίδη

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΡΕΠΕΙ νὰ μὴ ἔχῃ κανεὶς οὔτε ἴχνος καλαισθησίας — μοῦ γράφει ὁ *Μικρὸς Ἀθηναῖος*, — διὰ νὰ μὴ ἐπήδησεν ὡς τὸ ταβάνι, ὅταν ἔλαβε τὸ τελευταῖον δωδεκασέλιδον φυλλάδιον. Μὰ τί ὕλη, τί εἰκόνες, τί κομψότης εἰς τὴν σύνθεσιν, τί τελειότης !..... Ἀλήθεια, ἐκείνη ἡ ὡραιοτάτη εἰκὼν τοῦ Χαταποπόλεμου, εἰμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ καὶ δι' ἕνα καιγνίδι περιεργότατον : Ἅμα τὴν κυττάξῃ κανεὶς ἀτενῶς ἐπὶ τρία - ἕως τέσσαρα λεπτὰ τῆς ὥρας, καὶ ἔπειτα σηκώσῃ τὰ μάτια του καὶ κυττάξῃ εἰς τὸν τοῖχον, θὰ ἴδῃ μὲς' ὀλίγον τοὺς δύο Ἀγγέλους εἰς μεγάλον σχῆμα, ἐναερίους ! Δοκίμασέ το, ἀγαπητή μου Διάπλασις, καὶ εἰπὲ εἰς τοὺς φίλους σου νὰ τὸ δοκιμάσουν » Τὸ ἐδοκίμασα, καὶ τὸ εἶπα.

Ἕνα λάθος ὑπάρχει εἰς τὰ Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων. Μοῦ τὸ ὑποδεικνύει μὲ εἰλικρινῆ εὐγένειαν ὁ ἴδιος ὁ *Γουλιέλμος Τέλλος*, μολονότι πρόκειται περὶ λάθους, τὸ ὁποῖον διόλου δὲν τον ἐζημίονε. Ἰδοὺ τί τρέχει: Αἱ *ὀρθαὶ* λύσεις τοῦ *Γουλιέλμου Τέλλου* δὲν εἶνε ὅσαι ἐσημειώθησαν, δηλαδὴ 217, ἀλλὰ μόνον *διακόσιαι δέκα τέσσαρες* (ἀρ. 214). Ἔλαβα ἀφορμὴν νὰ ἐπιθεωρήσω καὶ νὰ ἐξελέγξω ἐκ νέου τὰς λύσεις του, διότι ὁ *Γουλιέλμος Τέλλος* μοῦ ἔγραψεν «ὅτι προσθάλλει τὰ Ἀποτελέσματα ὡς ἄκυρα.» Καὶ ἔκτοι νῦν τὸ λάθος, δηλαδὴ τὰς περισσευούσας τρεῖς λύσεις, τὰς ὁποίας προσέθεσεν εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τοῦ *Γουλιέλμου Τέλλου* ἡ ἀπροσεξία τοῦ τυπογράφου ἢ καὶ τοῦ Ἀνανία. Αἱ λύσεις τοῦ *Γουλιέλμου Τέλλου*, ὅλων τῶν φυλλαδίων ἐν τάξει, ὅπως τὰς ἔστειλεν, ὑπάρχουν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, καὶ εἰμπορεῖ νὰ ἔλθῃ νὰ τας ἴδῃ καὶ ὁ ἴδιος, καὶ ὁποιος ἄλλος ἀμφιβάλλει περὶ τῆς ἀκριβείας τῶν ἀριθμῶν. Μόνον θὰ μου εἰπῆτε : Ἀξίζει νὰ γίνεται τόσος λόγος διὰ 3 λύσεις παραπάνω ἢ παρακάτω, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀλλοιώνουν καθόλου τὸ ἀποτέλεσμα ; Δὲν πταίω ἐγώ· τὸ ἠθέλησεν ὁ *Γουλιέλμος Τέλλος*, χάριν τῆς ἀληθείας, διὰ νὰ μὴ πιστεύσῃ κανεὶς ὅτι εὗρε 217 λύσεις, ἐν ὧ εὗρε μόνον 214... Δηλόνω ὅμως, ὅτι εἶνε ἡ τελευταία φορὰ ποῦ ἀπαντῶ εἰς τοιαῦτα μικρολογήματα. Ἄνθρωποι εἴμεθα, καὶ εἰμπορεῖ κάποτε, χωρὶς νὰ θέλωμεν, νὰδικήσωμεν κανένα. Ναί· εἶμαι πρόθυμος νὰ ἐπανορθώνω λάθη, τὰ ὁποῖα τυχὸν ἀδικοῦν, καὶ τὸ εἴδατε· ἀλλὰ λάθη, ὁλωσδιόλου ἀσήμαντα, λάθη τὰ ὁποῖα κανένα δὲν ἀδικοῦν, δὲν εἶνε σωστὸν νὰ μας ἀπασχολήσουν πλέον, καὶ νὰ μας κάμουν νὰ γάνωμεν τόσον τάπον καὶ τόσον καιρόν.

Μαρίκα Θ. Πάνου, σοῦ εἶχα ἐκλέξῃ ἤδη ψευδώνυμον ὅταν ἔλαβα καὶ τὴν δευτέραν ἐπιστολήν σου. Πιστεύω ὅτι τὸ εἶδες.

Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργείας σου. *Ρόδον τοῦ Πηλίου*, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ ἔλθῃ νὰ ἐγγραφῇ ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος, ἀφ' οὗ τον προτρέψῃς τόσον. Τὴν κρίσιν μου περὶ τοῦ ἔργου σου, θὰ ἴδῃς εἰς τὰ Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Εὐχαριστῶ θερμῶς τοὺς ἐν Ἀθήναις φίλους μου : *Δ. Φιλέρην* Α. Βερυκοκάκην, *Θ. Λιβέριον* καὶ *Π. Λέγγερην*, οἱ ὁποῖοι ἔδρυσαν Σύλλογον, ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἕσπερος», πύριον σκοπὸν ἔχοντα τὸ Ἑσπέρθωμα. Εὔχομαι νὰ ἐνεργήσῃ ὁ Σύλλογος τόσον καλῶς, ὥστε ἐν τῶν προσεχῶν δωδεκασελίδων φύλλων νὰ ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς ἐνεργείας του.

Πραγματικῶς, εἶσαι πολὺ λεπτολόγος, *Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ*, καὶ οἱ φόβοι σου περὶ τῶν Μ. Μυστικῶν εἶνε ὁλωσδιόλου μάταιοι, διότι ὅλα σου τὰ τετράδια ἦσαν ἄμεμπτα. Ἀδιάφορον, ἂν τὰ νέα εἶνε καλλίτερα ἀπὸ τὰ παλαιά· καὶ ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ διαφορετικά, ἀφ' οὗ μεγαλόνους, προσδεύεις καὶ βαλτιοῦσαι ὁλονέν ;

Φιλόμουσοι Λεριοτοπούλαι, εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποὺ με ἀγαπᾶτε τόσον, καὶ δὲν ἔχω λόγους νὰ εὐχαριστήσω τὴν Κ^α Διευθύντριαν τοῦ Παρθεναγωγείου σας, ἡ ὁποία μ' ἐκτιμᾷ τόσον πολύ, ὥστε νὰ σας ὁρίσῃ ἰδιαιτέραν ὥραν διὰ νὰ καταγίνεσθε μαζί μου, καὶ νὰ σας δώσῃ, ὡς θέμα Διαγωνισμοῦ, ἐπιστολὴν πρὸς ἐμέ.

Ἀσπροποταμίτη, [Ε] ὁ Ἀνανίας σοῦ ἀπαντᾷ ὅτι δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὸν Ἀνανίαν, ποὺ ἀναφέρουν αἱ πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Ἀλλὰ μᾶλλον μὲ τὸν ψιθυρισμὸν ἐκ τῶν Τριῶν Ἱερῶν Παίδων, Ἀνανία, Ἀζαρία καὶ Μισαήλ. Αὐτὸν τοὐλάχιστον εἶχεν ὑπ' ὄψει ὁ νουνός του, ὅταν του ἔδωκε τὸ ὄνομα.

ΑΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ
ΤΟΥ 9ου ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

«Ἂν μ' ἐρωτοῦσαν τώρα, ποῖον συγγραφέα προτιμᾶτε ; — μοῦ ἔγραψε τὸ *Ρόδον τῆς Ἀγάπης*, — θὰ ἀπαντοῦσα: Τὸν συγγραφέα τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος... διότι κανεὶς δὲν μ' ἔκαμε νὰ διασκεδάσω ὅσον αὐτός. » Σχηματίζεται τεχνικώτατα ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ τρίτου πρὸς τ' ἀριστερᾷ θεατοῦ, — τοῦ ἐστραμμένου πρὸς ἡμᾶς, — ἀπὸ τὴν κόμην τοῦ τετάρτου, ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ δευτέρου, ἀπὸ ὁλόκληρον τὸν ὀπισθεν τοῦ τρίτου ἱστάμενον θεατήν, καὶ ἀπὸ μερικὰς γραμμὰς τῆς αὐλαίας. Φορεῖ φράκον· μὲ τὸ ἕνα χέρι κρατεῖ τὸ κλάκ, καὶ μὲ τὸ ἄλλο, τὸ ὁποῖον ἔχει ἐπὶ τοῦ στήθους του, εὐχαριστεῖ τὸ κοινόν. Τὸ ἰδιαίτερόν του χαρακτηριστικόν, — κατὰ τὸν *Τοξότην Ἀπόλλωνα*, — εἶνε : *Μαλλιαρός*. Καὶ δι' αὐτὸ ἴσως , — οἱ μαλλιαροὶ εἶνε πρωτότυποι εἰς ὅλα, — διὰ νὰ τον ἴδῃ κανείς, ὅπως φαίνεται εἰς τὸ σχῆμα, πρέπει νὰ γυρίσῃ τὴν εἰκόνα .. ἀνάποδα.

Τὴν λύσιν μοῦ ἔστειλαν μέχρι σήμερον, — 17 Μαρτίου, — καὶ αἱ ἑξῆς : *Γλυκεῖα Καρδία*, *Νεοσύλλεκτος τῆς Διαπλάσεως*, *Λυσύχαρτον*, *Ἀταβύριον Ρόδον*, *Χαρίλαος Α. Ναΐδης*, *Ἀλκυὼν τοῦ Βοσπόρου*, *Ἰτέα*, *Ι. Χ. Σολιώτης*, *Ν. Σιμᾶτος*, *Ἀπόγονος τοῦ Λάση*, *Σκαρδαλιάρης*, *Πύργος τῆς Βαβέλ*, *Μυστικὸν Ψευδώνυμον*, *Ὡραία Ἀνεμώνη*, *Μαρία Γ. Λούκα*, *Πενθοῦσα Καρδία*, *Ἑλληνὶς τοῦ Βορρᾶ κτλ. κτλ.*

Ἄλλους δὲν εἶνε δυνατὸν νὰναφέρω πλέον.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Ἄβελ* (Ε. Ζ.) *Ναυτόπαιδα Πάτμου* (Α. Π.) *Μαραμένην Καμέλιαν* (Β. Σ. αὐτὸ ἐξέλεξα.) *Μαγευμένον Δόλον* (Μ. Μ. αὐτὸ ἐξέλεξα καί, ἐννοεῖται, τὸ μετέφρασα, διότι γαλλικὰ ψευδώνυμα δὲν εἶνε δεκτά· εἰς τὸ ἑξῆς ὅμως θὰ σε παρακαλέσω νὰ μου γράψῃς μόνον *Ἑλληνιστί*· ἀφ' οὗ ὁμιλῇς, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ γράφῃς μή σε μέλῃ, ἂν τυχὸν κάμνῃς μερικὰ λάθη· ἐγὼ τα παραβλέπω· ἔπειτα μήπως δὲν κάμνεις καὶ εἰς τὰ γαλλικά ;) *Ἀεροβάτιδα Ψυχὴ* (Χ. Π. αὐτὸ ἦτο τὸ ὡραιότερον· πολὺ μοῦ ἤρεσαν ἡ πρώτη ἐπιστολή σου·) *Βοσκοπούλαι τῶν Ἀγράφων* (χωρὶς ἀρχικὰ τὰ 25 τετράδια τιμῶνται φρ. 3.) *Κορμήσην τοῦ 99* (Ε. Κ.) *Κορινθιακὸν Κιονόκρανον* (Γ. Μ) *Καλάφαν* (Ν. Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα· εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις·) *Χρυσῆρα τοῦ Ραφαὴλ* (Π. Ρ. νομίζω ὅτι κανὲν τοιοῦτον ἀξιοσύστατον δὲν ὑπάρχει·) *Εὐτυχῆ* (Μ. Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα.) *Πειραλκὸν Ἀστέρα* (Μ. Κ. αὐτὸ) καὶ *Σταθερὸν Πίστιν* (Ε Π. τὸ προτιμόμενον δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐγκριθῇ δι' ἄλλους λόγους.)

Ἀσπασμοί, *Πληροφορίαι* : Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, δὲν ὑπάρχει χῶρος. Ὅσοι ἐπιμένουν νὰ δημοσιευθοῦν αἱ Πληροφορίαι των, ἄς τὰς ἐπαναλάβουν.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν : ἡ *Ξιαχὴ Μαργαρίτα* μὲ τὴν *Σιωπηλὴν Νύκτα*, *Ἀεροστάτον* καὶ *Ἡρωϊκὸν Σίφος* — ἡ *Ἀγριοβιολέτα* μὲ τὴν *Βασιλίδα τῆς Ἐρήμου*, *Ἀγροτικὴν Ζωὴν* καὶ *Τάκιν θεόν* — τὸ *Ζωφερὸν Νέφος* μὲ τὴν *Βασίλισσαν τοῦ Χρυσοῦ*, *Χιονοσκεπῆ Δίφρην* καὶ *Μαρίδαν τοῦ Κόρίπου* — ἡ *Μελαγχροινὴ Ἑλληνὶς* μὲ τὴν *Φθινοπωρινὴν Νύκτα*, *Ζωφερὸν Μεσαίωνα* καὶ *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας* — ἡ *Βασιλὶς τῆς Ἐρήμου* μὲ τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι*, *Βασιλικὴν Σταμάτη* καὶ *Πηνελόπην Μάρκου* — ὁ *Λεοπάρδαλις* μὲ τὸν *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Εὐφροσύνην Προσαλέντη* καὶ *Ἀγριοβιολέταν* — ἡ *Βοσκοπούλα τῆς Δίρφης* μὲ τὴν *Εἰλικρινῆ Φιλίαν*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* καὶ *Μαγευμένον Δάσος* — ὁ *Τοξότης Ἀπόλλων* μὲ τὸν *Κιθαρῳδὸν Ἀπόλλωνα*, *Ψαρὶ τῆς Ξηρᾶς* καὶ *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν* — τὸ *Μέλι τοῦ Ὑμηττοῦ* μὲ τὴν *Κόρην τῆς Ἑλλάδος*, *Μεγεξεδένιο Μπουκετάκι* καὶ *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* — ὁ *Μικρὸς Γυμνασιόπαις* μὲ τὴν *Σφίγγα τῶν Θηβῶν* καὶ *Ἀγγουροζωγιάτικον* — ὁ *Πύργος τῆς Ἀκρογιαλιᾶς* μὲ τὸν *Δόν Κολοκυθᾶν Πάτεραν* — ὁ *Φλόσσορος Διογένης* μὲ τὴν *Ρωσικὴν Καραμέλαν* καὶ *Νεαρὸν Ζωγράφον* — ἡ *Τσιγγαρέλλα* μὲ τὸν *Παρτσιτέβελον*, *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* καὶ *Ἔαρ τῶν Καρδιῶν* — ὁ *Λοξίας* μὲ τὸν *Εθνικὸν Ὕμνον* — ὁ *Ἰωάννης Στεφάνου* μὲ τὸν *Ἀλκιβιάδην Μ. Κορέν*, *Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρου* καὶ *Μεγεξεδένιο Μπουκετάκι* — ὁ *Σπ. Ι. Τρακάκης* μὲ τὴν *Ἐλαφρὰν Ἄκανθον*, *Κουκουβίζον* καὶ *Μικρὸν Τυμπανιστὴν* — ἡ *Τοσύχτρα* μὲ τὴν *Αὐτοκράτειραν Εὐδοκίαν*, *Ἑλλὴν Καραπαύλου* καὶ *Κατσαρίδαν* — ὁ *Καραγκιόζης* μὲ τὸν *Φίλαγγλον Ἑλληνα* καὶ *Κατσαρίδαν* — ὁ *Φασουλάκης* μὲ τὴν *Νίτσαν Ἀλεξανδροπούλου* — ἡ *Δεσποινὶς Ὕδρα* μὲ *Πυθαγόραν τὸν Σάμιον* καὶ *Κελαδίστραν* — ἡ *Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία* μὲ τὴν *Ζωὴν Ἀλεξανδρίδου*, *Ἰωάννην Μαρκέτζη* καὶ *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* — ὁ *Φοβερὸς Τιτὰν* μὲ τὴν *Τρίαιναν τοῦ Ποσειδῶνος*, *Μεγεξεδένιαν* καὶ *Χριστουγεννιάτικο Δενδράκι* — τὸ *Ζωφερὸν Νέφος* μὲ τὸ *Σπήλαιον τῆς Δίρφης*, *Φρούριον*

τῆς *Χαλκίδος* καὶ *Ἄνθος Ἀνθέων* — τὸ *Λεχωρεῖτικο Κεράσι* μὲ τὴν *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν*, *Κοραλλίαν Μασσαλ* καὶ *Γλυκεῖαν Καρδίαν*· ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* μὲ τὴν *Μοῦσαν τοῦ Λεροῦ* καὶ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος* — ἡ *Βασιλὶς τῆς Ἐρήμου* μὲ τὸν *Ζοφερὸν Μεσαίωνα*, *Ἰρυσάνθην Ράγκου* καὶ *Βασιλικὴν Σταμάτη* — ἡ *Χρυσοφόρος Φλέβ* μὲ τὴν *Ἰρυσῆν Πρωΐαν*, *Χρυσοφόραν Πακτωλὸν* καὶ *Χρυσομαλλοῦσαν* — ἡ *Ναυτοπούλα τῆς Ἀνδρου* μὲ τὸν *Ἀρχιναύαρχον Εὐριβιάδην*, *Ξανθὴν Νησιωτοπούλαν* καὶ *Ἀνδρον τῆς Τερψιθέας* — ὁ *Φοῖβος Ἀπόλλων* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* καὶ *Ναυτόπαιδα* — ὁ *Τριανταφυλλένιος Κάμπος* μὲ τὸν *Ἀστέρα τοῦ Βέγα*, *Ἀσκληπιάδην* καὶ *Φθινοπωρινὴν Νύκτα* — ἡ *Ἀργυρᾶ Συρίκτρα* μὲ τὸν *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν*, *Καλλίφωνον Ἀρσακειάδα* καὶ *Κωμῳδίαν τῆς Ζωῆς* — ὁ *Παρήγορος Ἄγγελος* μὲ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*, *Κόμην τῆς Βερενίκης* καὶ *Ἀργυρᾶν Συρίκτραν* — ἡ *Ροδοστεφανωμένη Ἀνοιξις* μὲ τὴν *Δεσποινίδα Σατωβριάνδου*, *Στρατηγὸν τοῦ Βατιρλῶ* καὶ *Καρδίαν Μουσικῆς* — ἡ *Παπαρούνα τοῦ Τασμαγιοῦ* μὲ τὴν *Κόρην τῆς Ἑλλάδος*, *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* καὶ *Φτερωτὴν Βαρκούλαν* — τὸ *Τριφύλλι* μὲ τὴν *Εὐδοξίαν Βαρδαχίδου*. — ὁ *Δ. Κάρκας* μὲ τὸν *Παρνασσόν*, *Ρόδον τῆς Αὐγῆς* καὶ *Ὄλπιν τὸν Γρυπέα* — ἡ *Διοπτρεφοροῦσα* μὲ τὸν *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν*, *Γουλιέλμον Τέλλον* καὶ *Δημότιδα Βόλου* — ἡ *Ἑλληνικὴ Ναυαρχὶς* μὲ τὸν *Ἐθνικὸν Ὕμνον*, *Χρυσοφόραν Πακτωλὸν* καὶ *Ἀρχιναύαρχον Εὐριβιάδην* — ἡ *Λιοτοσκεπὴς Δίρφη* μὲ τὴν *Σμυρνηοπούλαν*, *Ἐλαφρὰν Ἄκατον* καὶ *Ροδοστεφανωμένην Ἀνοιξιν* — ἡ *Ἐριθρὰ Καμέλια* μὲ τὸν *Ἡρακλέα Ἀναστασιάδην* καὶ *Ἠθοποιὸν Κήν* — ὁ *Ναύκληρος Ὀθωλιγκερλῆς* μὲ τὸν *Ἀστέρα τοῦ Βέγα*, *Δουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ* καὶ *Φωκίωνα Κόλλαν* — τὸ *Τρεμοσθένον Ἀστέρι* μὲ τὸν *Δίλουρον*, *Κόδρον* καὶ *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φελάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Τίρυνθα* (τὰ εἶπα εἰς τὸν Μπάρμπα-Γιάνην· ὁ καϊμένος ἦτο ἄρρωστος κάμποσες ἡμέρες· ἀλλὰ τώρα ποῦ ἔγινε καλά, θὰ ἔχωμεν πάλι καινούργιο του παραμύθι·) *Λεοπάρδαλιν* (ἐγκρίνω σήμερον ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου·) *Χρυσοῦν Ἀριθμὸν* (διὰ τὴν ἀντικα ἀστασιν οὐδὲν ὀφείλεις σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸς ὡρραίας καὶ θερμὰς ἐκφράσεις·) *Κ. Φώτιον* (ἔστειλα· ὁ Ὀδηγὸς σοῦ ἀπαντᾷ εἰς ἄλλ·) *Ἰρυσῆν Ἀνθοδέσμην* (βεβαίως διὰ τῆς «Θείας Οὐρανίας» θὰ μάθῃς περισσότερα παρὰ διὰ τῆς «Κοσμογραφίας» τοῦ Σχυλεῖου· δι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὴν δημοσιεύω·) *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν·) *Ἠχὼ τοῦ Δάσους* (εὐχαρίστως· ἀλλὰ πρέπει νὰ μοῦ γράψῃ ἡ ἰδία διὰ νὰ μάθω καὶ πῶς ὀνομάζεται· ἔπειτα νὰ προτείνῃ ἄλλα ψευδώνυμα, διότι ὅλ· αὐτὰ εἶνε κατειλημμένα ἤδη ὑπὸ φίλων μου·) *Μισχαναθιεμμένην* (δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι ἐπέτυχες εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς αὐτούς, οἱ ὁποῖοι σὲ ἠμπόδισαν νὰ μοῦ γράψῃς τόσον καιρόν· εἶμαι εὐτυχὴς ποῦ μὲ ἀγαπᾷς τόσον·) *Λυσόχαρτον*, (αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶνε, βεβαίως·) *Σιωπηλὴν Νύκτα* (δὲν γίνεται, διότι τὸ Ταμεῖον τοῦ Ἐράνου εἶνε χωριστὸν ἀπὸ τὸ Ταμεῖον τῆς Διαπλάσεως·) *Παιδικὴν Χαρὰν* (ἔστειλα·) *Ἀταβύριον Ρόδου* (δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴ λύῃ κανεὶς καὶ τὰς ἰδικάς του Ἀσκήσεις· χαίρω διὰ τὰς ποιήσεις τοῦ Συλλόγου σας·) *Θαυμαστὴν τῶν Ὡραίων Τεχνῶν* (ἡ ὑπ' ἀριθ 124 ἄσκησις ἔχει καλῶς, διότι εἶνε γνωστὸν ὅτι εἰς τὰς τοιούτου εἴδους ἀσκήσεις λαμβάνονται λέξεις κατὰ σειράν, ἀποτελοῦσαι φράσιν· τί κρῖμα, ποῦ οὔτε σήμερον δὲν ἔχω τόπον διὰ πληροφορίας·) *Ὡραίαν Ἀνεμώνην* (ὁ Ρ. Ζ δὲν εἶνε συνδρομητής.) *Δ. Γρεκούσην* (φύλ. 1—9 σοῦ ἐστάλησαν ἀπ' εὐθείας διὰ Λευκάδος· ἀπὸ τοῦ 10ου σοῦ στέλλονται μέσον κ. Σκέφερη· τί ψευδώνυμον προτείνεις ;) *Τσουχτερὸ Ἀγκάθι* (πολὺ μ' ἐτρόμαξεν ἡ ἐπιστολή σου, ὅτα εἶδα ποῖον κίνδυνον διέτρεξες· ἂς ἔχῃ δόξαν ὁ Θεὸς ποῦ σ' ἔσωσε· περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς κολλὰ - κολλά·) *Νευρόσπαστον* (εἰς τὸ προσεχές·) *Μικρὰν Φιλοπερίεργον* (δικαία ἡ ἀξίωσις τῶν γονέων σου, νὰ εἶσαι ἡ πρώτη τῆς τάξεως, — καὶ ἐπαινετὸς ὁ ζῆλός σου διὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃς· γράφε μου ὁσάκις εὐκαιρεῖς·) *Γεράσιμον Λασκαρᾶτον* (ἔλαβον· ναί, ἐκεῖ μένει ὁ φίλος μου Κ. Α.) *Ἰτέαν* («Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης» ἔστειλα·) *Ἴον τοῦ Ἀγροῦ* (ἐννοῶ θὰ ἔγραψες τὸ μπιλιετάκι, πρὶν ἰδῇς τὴν ἀπάντησίν μου· δὲν εἶν' ἔτσι ;) *Δῶραν τῆς Κερκύρας* (μὲ συγκινεῖ πολὺ ἡ προθυμία σου καὶ ὁ ζῆλος σου διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ὡς πρὸς τὴν πρότασίν σου, εἶνε ὡραία ἀληθῶς, ἀλλά... ποῦ καιρός ! ἐγὼ μόλις προφθάνω νὰ διεξάγω τὰ ὑπάρχοντα·) *Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα* (πολὺ περίεργα ὅσα μοῦ γράφεις, καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ τα ἐξηγήσω· φαίνεται ὅτι παρεπλανήθησαν κατὰ λάθος αὐταὶ αἱ ἐπιστολαί·) *Δίγιναιαν Ἀθηνᾶν* (βεβαίως ἐχάρην πολὺ ποῦ μοῦ τα ἔγραψες, ἀφ' οὗ μάλιστα ἐγὼ ὑπῆρξα ἡ αἰτία τῆς χαρᾶς σου·) *Πυκνόφυλλον Δρῦν* (γράφε μου λοιπὸν συχνότερα·) *Μαργαριτοφόρον* (εἴδες λοιπὸν ὅτι αἱ ὑποψίαι σου δὲν ἦσαν βάσιμοι·) *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* (ἀ, χωρὶς ἄλλο, θὰ δημοσιεύσω ἓν ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἐπιστολήν·) *Βλαχοπούλαν* (καὶ· ἐγκρίνω σήμερον καὶ ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου·) *Δ. Φιλέρην* (πολὺ ἐγέλασα μὲ τὸ ἐπεισόδιον· δυστυχῶς, κανὲν ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα τῆς ἀδελφῆς σου δὲν εἶνε ἐλεύθερον· ἂς στείλῃ ἄλλα·) *Ρίον*, (ἡ « Ἀγγελικὴ » ἐτελείωσεν εἰς τὸ 11ον φύλλον· ἀφ' οὗ ἔγραφεν ἐκάνω « Συνέχεια καὶ τέλος » ἐκεῖνο τὸ «ἕπεται συνέχεια» ἀπὸ κάτω, φαίνεται ὅτι εἶνε τυπογρ. λάθος·) *Σοφὸν Πιττακόν*, *Βασιλέα τοῦ Κατέργου*, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *18 Μαρτίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 8 Μαΐου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

151. Λεξιγρίφος.

Μὴ ζητῇς ποτὲ τὸ πρῶτον σὲ κεφάλια φαλαπρά,
Τ' ἄλλο μου θὰ συναντήσῃς 'ταῦ Αἰγαίου τὰ νερά.
Ποιητὴς τὸ σύνολόν μου, εἴτε καὶ ἠθοποιός . . .
'Αλλὰ πάντα κωμικός !

Ἐστάλη ὑπὸ Πολυμνίας Δυσκάρεως [Ε]

152. Στοιχειόγριφος.

Μόν' οἱ βιωδοὶ μοῦ φείδονται, οἱ ἄλλοι μὲ πετοῦν...
Ἀκέφαλον δὲν μ' ἔχουσιν, ἀλλά με ἀποκτοῦν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτόπαιδος [ΕΕ]

153. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε δέλτα, βάλε πῖ
Καὶ θὰ ἰδῇς ὅτι ὁ πρῶτος
— Ὑπηρέτης — θὰ χαθῇ
Καὶ θὰ γίνῃ ἕνας κρότος.

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Ν. Νικολαΐδου [Ε]

154. Πυραμίς.

Κ
Θ + ★
Ι. ★ + ★ ★
Μ ★ ★ + ★ ★ ★

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπροποταμίτου [Ε]

155. Κεκρυμμένη φράσις.

Ἀφαιροῦντες τρία οἱαδήποτε γράμματα ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων καὶ συνενοῦντες καταλλήλως τὰ ἐπίλοιπα, καθ' ἣν εὑρίσκονται σειράν, ἀποτελοῦμεν ἓν γνωμικόν: *Κεράσι*, *δούλη*, *εὖπος*, *Δανάη*, *ἠρέμα*, *ζωηρά*, *μερίς*, *πλάνη*, *φλέγω*, *ἠρεμία*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου [ΕΕ]

156 Ἀπροσδόκητον.

Μία πνευματικὴ Ἄσκησις εἰμπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τοῦ Βέγα [Ε]

157. Ἀκροστιχὶς διὰ μεταμορφώσεων.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν διὰ τῶν Μεταμορφώσεων εὑρεθησομένων λέξεων, ἀποτελοῦν τὸνομα Ρωμαίου Αὐτοκράτορος.

1.- Τὸ οὖς διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ (ἱερὸς τόπος)
2.- Ἡ *Πάρος* διὰ 5 » » » (εἶδος ποιήματ.)
3.- Τὸ *Ὄρος* διὰ 5 » » » (ζῷον)
4.- Ὁ *Πάρις* διὰ 5 » » » (ἐπίρρημα)
5.- Ὁ *ὄνος* διὰ 5 » » » (Κένταυρος)

Ἐστάλη ὑπὸ Πυθαγόρου τοῦ Σαμίου [ΕΕ]

158. Ἐλλιποσύμφωνον.

αι-αηαι-ειε ωευοι α η-εαυ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τὶκ-Τὰκ [Ε]

159. Φωνηεντόλιπον.

πντς-★-πδ-μρς-π

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱστορικοῦ Παλαμηδίου [Ε]

160. Γρῖφος.

Η

πλᾶ, 1 τοῦ νοῦ

καί, καί, τε

τίς ; παῖ ;

ας

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λύγερινοῦ [ΕΕ]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν φύλλων 1—2 καὶ 3.

1. Ἡρακλῆς ("Ηρα, κλείς.) — 2. Ἀμισός, (α, μῖ, σός.) — 3. Σῦς - μῦς, σῦς - ούς. — 4. Ἥλιος, Ἡλεία, Ἴλιον. — 5 6. 1. *Θρῆνος*, Ρῆνος, λῆνος, λῆρος, χῆρος, χήρας, χήρα, Ἥρα, ἅρμα, ἅσμα. 2. *Τέλος*. μέλος, μένος, μόνος, φόνος, φόρος, φάρος. χάρος, χάραν, ἄρχον, ἄρχων, ἀρχῶν, ἀρχήν, *ἀρχή*.

7.

	Ω	Κ	Α
Σ		Α	Ι
		Ρ	
		Π	
		Ε	
		Ν	
		Η	
	ύ	Σ	ῦ
ν	ο	ι	ς
ν	υ	Ο	ύ ς
ν	υ	Ν	ύ ς
ν			ξ

8—12. Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ γράμματος *Δ*, σχηματίζονται αἱ λέξεις : *Λίκνον*, *Σαούλ*, *Νέλλος*, *αὐλός*, *μῶλλον*. 13 ΔΑΦΝΗ, ΗΛΙΑΣ, ΜΕΛΙΑ (ΔΗΜοσθένης, ΑΛΕξανδρος, ΦΙΛία, ΝΑΪάς, ΗΣΔῦ.) — 14 Θρέψε φείδι τὸ χειμῶνα, νὰ σε φάγ τὸ καλοκαῖρι. — 15. Ὁ Κάτων ἦτο ἐπίσημος Ρωμαῖος

16. Πατρὶς (πᾶ, τρίς.) — 17. Ὅσος (ὅ, σός.) 18. Ἀμνάς, μνᾶ. — 19. Ὄχλος-λόχος. — 20 Ὁ ἄνθρωπος. — 21—23, 1, Ὅστις ἐπρόλαβε τὸν Κύριον εἶδε 2, Ἀρχηγοῦ παρόντος, πᾶσα ἀρχὴ παυσάτω· 3, Αἱ δεύτεραι σκέψεις σοφώτεραι. — 24. Ὁ λέων εἶχε χορτάσῃ (ΠΟΛΕΩΝ ΕΙΧΕ ΧΟΡΤΑ ΣΥστάδας. . .) — 25 Πάτραι. — 26—27. 1, Καὶ ἀνήφορος. 2, Οἱ βιωδοί. — 28—32 Τὰ ἀντίθετα εἶνε : *Ναδίρ*, *βάσις*, *πέτης*, *σώφρων*, *δεξιᾶ*· τῇ ἀνταλλαγῇ δὲ διὰ τοῦ Ο, σχηματίζονται : *Ροιά*, *βῶας*, *νέος*, *φορῶν*, *δόξα*. — 33. ΕΥΘΗΝΑ-ΑΡΑΞΟΣ (ΕΥδοιΑ, ΘΗΡΑ, ΝΑΞΟΣ). — 34. Ὅσον ὁ πόνος, τόσον ὁ φόβος. — 35. Ἡ ἕξις δευτέρα φύσις.

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ. συνδρομηταὶ τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων » ἂν δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομήν των ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακαλοῦνται νὰ καταβάλλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν ἐν Ὀδησσῷ καθηγητὴν κ. Ἀναστάσιον Ν. Μάλτον (Alexandrowski Prospect, No 3 εὐγενῶς ἀποδεχθέντα τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ περιοδικοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Ρωσσίαν. Παρὰ τῷ αὐτῷ κ. Ἀντιπροσώπῳ πληρόνονται καὶ αἱ καθυστερούμεναι συνδρομαὶ παλαιοτέρων ἐτῶν ἐξ οἱαδήποτε πόλεως τῆς Ρωσσίας, ἐγγράφονται νέοι συνδρομηταί, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγελλίαι περὶ ἀποστολῆς τόμων τῆς « Διαπλάσεως » καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης» της.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1900.